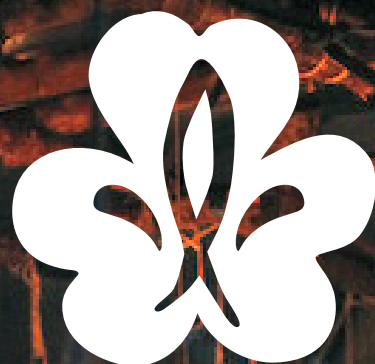

ANDAKTER

NYA ANDAKTER OCH ANDAKTSTIPS

equmenia

Bilda

Förord.....	3
Utdrag från workshopen: 10 sätt att utforma en andakt.....	4
Andakter	7
Packa ryggsäcken.....	7
Idag har vi lärt oss att använda en kompass och karta.....	7
Mannen med bruna ögon.....	8
Berättelser om patrull Homo Sapiens.....	31

Utformare av andaktsmetoderna i detta häfte:

Atle Svanberg, scoutkoordinator Equmenia.

Hanna Enbom, regionsamordnare Equmenia Stockholm.

Marit Sjöström, konsulent Bilda Öst.

Kontakta oss gärna ifall ni vill ha en workshop hos er!

equmenia.se bilda.nu

Förord

I detta häfte har Equmenia och Studieförbundet Bilda samlat ett antal nya andakter och andaktstips. Andakten "Packa ryggsäcken" baserar sig på en verklig händelse. Den andra andakten heter "Idag har vi lärt oss att använda karta och kompass" och visar på ett sätt att knyta ihop ett tema med en andakt för att skapa en röd tråd i scoutmötet. Vi presenterar också två längre andaktsserier: "Mannen med bruna ögon" som består av 18 kapitel och "Berättelser om patrull Homo Sapiens" med 6 kapitel.

Andaktstipsen är hämtade från kursen "10 sätt att utforma en andakt". Kursen ges av Equmenia och Studieförbundet Bilda och varar 2,5-3 timmar. Kontakta Equmenia nationellt för att boka kurs.

Flera andakter hittar du i Equmenias materialbank och i Scouternas aktivitetsbank. Ytterligare tips och idéer kring andakt finns i boken "Glöd - scouting på kristen grund" som finns att köpa i Scoutshopen hos Scouterna.

Alla kan hålla andakt

En scoutandakt är en stund där patrullen i stillhet och eftertanke stannar upp vid en bibelberättelse, en bön, ett samtal eller något annat som leder våra tankar till Gud. Equmenia och Studieförbundet Bilda tror att alla kan leda en andakt. Att leda en andakt kan liknas vid ett hantverk. Ju mer man tränar desto lättare går det. Om man är nybörjare är det enklast att läsa en andakt som andra har skrivit. När man känner sig trygg i det kan man gå vidare och skriva en andakt själv eller berätta något från ens eget liv som säger något om Gud.

Att leda i bön är också något som går lättare om man tränar. Börja med att leda i Scoutens bön eller andra skrivna böner, t.ex. Gud som haver barnen kär. Om man vill formulera sin bön själv är ett bra tips att skriva ner den först. När man har lett i bön flera gånger känner man sig mer redo att spontant formulera böner. Tycker du det ändå är svårt, fråga en ledarkollega om att ta ansvaret för bönen.

Om man inte tror eller inte vet vad man tror - kan man då hålla en andakt? Ja, du har något viktigt att dela. Du kan t.ex. dela en berättelse från ditt eget liv eller dina tankar om livet och avsluta med Scoutens bön. Det viktiga är att vi är öppna och ärliga med varandra och inte försöker låtsas som vi är några andra än de vi är. Kanske kan din ledarkollega utifrån din berättelse dra några paralleller till kristen tro. Alla kan bidra, du har något viktigt att ge dina scouter!

Tydliga ramar

För att skapa ett lugn och igenkännande är det viktigt att ha traditioner och rutiner när patrullen har andakt. Exempel på detta kan vara:

- Gå till en lugn plats där ni har andakten varje gång.
- Låt scouterna få sitta på kuddar som de kanske har sytt själva.
- Börja alltid likadant, t.ex. med att tända en fotogenlykta.
- Avsluta andakten på samma sätt varje gång, t.ex. med Scoutens bön eller en sång.

Andaktsmetod 1: Film

Kortfilmer har ofta starka berättelser som kan vara en bra start på ett samtal eller ett tema som ni kan jobba med under hela scoutmötet, inte bara andakten. Vanligtvis är det enklare att hitta kortfilmer som fungerar för tonåringar än för spårarscouts. Var därför noggrann med att kolla igenom kortfilmen så den är lämplig att visa din åldersgrupp. För spårarscouts finns det t.ex. bibelberättelser illustrerade med Lego (Sök på "Brick testament"). Här är några utvalda sidor med kortfilmer:

<http://www.svt.se/kortfilm/>
<http://www.youtube.com>
<http://kidsloveshortfilms.com/>
<http://www.godtube.com>
<https://www.shortoftheweek.com/>
<http://www.filmsshort.com/>

Andaktsmetod 2: Bönesätt

Ha samma ramar varje vecka och testa ett nytt bönesätt/gång.

Ex. på ramar: 1) Samma musik i bakgrunden. 2) Samma avrundning, t.ex. när musiken tystnar samlas vi igen och ber scoutbönen.

Bönestationer:

- Bibel: Olika bibelöversättningar/varianter av biblar (barnbiblar, seriebibel, tonårsbibel etc) där man själv kan läsa en berättelse.
- Bönelappar: Skriva bönelappar – som kan läggas i en korg där det står "läses inte upp" eller "läses upp".
- Symbolspråk: Lägga ifrån sig en sten som en symbol för något svårt som man vill lägga ifrån sig. Om man är ute kan man elda upp lappar med sådant som man vill lämna till Gud.
- Skriva bön: Ett stort ark papper/plakat som man kan skriva sin bön så alla ser.
- Tända ljus: för böner som barnen/ungdomarna har.

- Tacksamhet: Lappar där man skriver upp sådant man är tacksam för.
- Popcornbön: Man sitter i en ring och ber mycket korta böner högt om det som ligger närmast hjärtat.: "Tack för att du älskar mig för den jag är".
- Frälsarkransens pärlor: Varje barn får hålla i en frälsarkrans (sin egen eller de man har i kyrkan) och sedan får man berätta vilken pärla man valt den här kvällen.
- Kollektiv målning: Ett stort papper och målarredskap framför med ett uttalat tema. Abstrakt målning ifall man vill.

Andaktsmetod 3: Associationer

Här använder du dig av din hjärnas strävan att skapa sammanhang. Leta rätt på någon typisk scoutpryl (kåsa, tändstickor, kniv, värmeljus) och associera. Vilken bibelhistoria eller kristen sanning hänger ihop med denna pryl?

Du kan också använda dig av www.bibeln.se där man kan söka på olika nyckelord och få fram en bibelvers som funkar ihop med din sak. Har du svårt att komma på associationer eller dålig på att komma ihåg bibelberättelser? Gör det i omvänd ordning. Hitta en bibelberättelse och se vilka föremål som kan passa in. I scoutmaterialet Glöd finns det en associationslista till din hjälp på s 72–74.

Poänger med associationsmetoden:

- Lätt att hitta material för en hel termins andakter.
- Vi kopplar ihop bibelhistorier och kristna teman med ett föremål. Det är lättare för barnen att komma ihåg historien när man har en sak. Nästa gång ni tänder

en eld kan ni ju fråga varandra – vilken bibelhistoria tänker ni på när ni ser elden?

- I slutet av terminen: Plocka fram alla föremål och se vilka bibelhistorier deltagarna kommer ihåg.
- Enkelt att göra en röd tråd genom hela träffen "I dag ska vi göra en kåsa – vi gör kåsan – vi knyter kåsan till nattvarden/livets vatten etc".

Andaktsmetod 4: Bildas ledarlåda

Scoutgrupper som samarbetar med Bilda har möjlighet att få en ledarlåda subventionerat eller gratis. I ledarlådan finns många olika redskap och hjälpmedel som fungerar bra för att fördjupa samtalen, t.ex. i en andakt.

- Jag-kort: Olika påståenden: "Jag tycker om att ha ordning". Använd som utgångspunkt för att prata om er själva, eller om andra. Kanske spegla vad en god kompis är, eller vem Jesus var.
- Egenskapskort: Olika ord som man kan förhålla sig till, ungefär som ovan.
- Svart-vita kort: Olika svartvita kort med bilder som berör. Ha korten utspridda på ett bord: "Välj ett kort (plocka inte upp det) som på något sätt hänger ihop med din tro/dagsformen/tankar kring bibeltexten jag just läste osv.

Andaktsmetod 5: Personligt vittnesbörd

Varför ska vi berätta om vår tro? Att möta människor som berättar om sin kristna tro är ett viktigt sätt att växa och utvecklas i sin egen tro.

1. Gör det så enkelt som möjligt. Var trovärdig. Berätta varför du tror. Sen kan de unga få ställa frågor eller så tar ni en runda – vad tror ni?
2. Bygg relationer mellan scoutkåren och församlingen: Låt grupperna gå på besök till församlingsmedlemmar. Låt scouterna vara journalister som ställer frågor om kristen tro. "Är du kristen? Varför? Har du sett Gud? Varför firar ni påsk?" etc. När scouterna kommer tillbaka så berättar de för varandra vad de har fått berättat för sig.
3. Fika hos församlingsmedlemmar med spelkväll. Någon församlingsmedlem som kan vara extravuxen/hjälpledare i gruppen och stötta med att ordna fika osv...? Nästa gång det är gudstjänst möts scouten och

församlingsmedlemmen igen och kommer kanske ihåg namnen. Nu hälsar de på varandra och fikar tillsammans. Gör gärna hembesöket en eller några veckor innan barn gudstjänsten.

Andaktsmetod 6: Hantverk

Låt hela scoutträffen genomsyras av något tema där ni håller på med hantverk. I den skapande processen kan nya tankar och idéer födas som inte skulle uppkommit annars.

Förslag på teman:

- Dela ut ca 1 m/pers ståltråd till deltagarna. Erbjud pärlor med bokstäver och be deltagarna att göra något på temat "Tro, hopp och kärlek" som fungerar att ha i en ljusbärare.
- Återbruk av kläder där man låter dem knyta an till något tema/berättelse och dessutom prata om miljö/Guds skapelse. Kanske låta det övergå i maskerad, eller bli ett bibliodrama.

Andaktsmetod 7: Berättelser

Välj berättelse från en andaktsbok eller annan text som betyder något för dig. Det kan också vara en bibelberättelse från en barnbibel. Om det inte är en bibelberättelse är det bra om du säger något kort om vad berättelsen säger dig om Gud eller om den kristna tron.

Andaktsmetod 8: Kyrkvandring

"Kyrkvandring" är en metod för att utnyttja hela kyrkan för att göra en andaktsserie som kan löpa över hela terminen. Gå till olika stationer vid varje andakt.

Man kan till exempel gå till dopfunten, altarringen, talarstolen, bänkarna, altartavlan, kollektkorgarna, nattvardskalken, konstverk, klockor, ljusbäraren etc. Berätta om det ni ser, fråga vad ungdomarna tänker om detta och om de har sett det förut etc. Läs kanske en bibelberättelse som har att göra med stationen ni besöker. På så sätt lär de känna sig hemma i kyrkan.

Kanske kan man också hålla en andakt i fikarummet, kapprummet eller på toaletten, eller vid en spegel, på vinden, i källaren etc. Bara fantasin sätter gränser. I källaren kan ljuset släckas ner och så läser ni psalm 23 vers 4: "...inte ens i den mörkaste dal..."

Andaktsmetod 9: Sång & musik

1. Kör "månadens sång". Det är ett sätt att tillsammans utvidga er repertoar inför sommarens läger eller gudstjänster. Prata med pastorn så ni kan öva på sångerna inför kommande barn gudstjänst så känner sig barnen mer hemma.
2. Deltagarnas favoritlåt. Ett barn får i uppgift att ta med sig sin favoritlåt till andakten och berätta varför han/hon har valt den och vad den betyder. Be också personen som har med sig sången att berätta något om vad denna sång säger om Gud/kärlek/tro, eller vad ni valt för tema. Alla barn är

inte vana att prata om Gud, se till att de inte känner sig exkluderade eller blir obekväma. Du som ledare kan ta ansvar för inramningen – det andliga i form av bibelvers/bön så kan de barn som så önskar förhålla sig neutralt ur ett religiöst perspektiv men ändå få vara aktiva i att välja musik.

3. Under tiden ni spelar musik kan du be deltagarna lägga sig ner på golvet eller i kyrkbänkarna så de inte ser varandra. Dämpa gärna ljuset också. Ofta går det bra att spela musik direkt från mobilen. Avsluta med en bön eller ett bibelord.
4. Hämta musik från Brukssånger (www.brukssanger.se) eller Spotify.

Andaktsmetod 10: Bibliodrama

Vill ni levandegöra en bibeltext? Då är bibliodrama en bra metod. Bibliodrama handlar om att spela upp olika bibeltexter och försöka sätta sig in i vad det är som händer, vad personerna som är med känner, vad de ser etc. Bibliodrama är en metod att läsa bibeln "inifrån och med känsla, mer än intellekt". Understryk att ni under bibliodramat "provtänker" tillsammans och att inget är fel.

Vecka 1: Läs en bibelberättelse. Samtala om texten.

Vecka 2: Gör ett bibliodrama

Ett exempel på bibliodrama

Låt deltagarna klä ut sig (några skynken duger) till de tre vise männen, Josef, Maria och Jesus. Gärna flera personer i varje gestalt. Be dem som har samma roll prata ihop sig om hur det kändes att träffa Herodes, Jesusbarnet, bli uppvaktade etc.

När de är klara: Du som leder låtsas komma från en kvälltidning och intervjuar dem sedan:

- Hur kändes det att träffa Herodes?
- Ni har följt en stjärna säger ni, hur vet man att den var pålitligt?
- Vad tycker Maria och Josef om gåvorna? Och vad tycker Jesus?

Avsluta passet med att be folk gå ur "roll" och sedan fråga ifall de vill berätta något om sin erfarenhet.

Fler tips kan man få från: Bibliodramaboken "Handbok i Bibliodrama".

ANDAKTER

Packa ryggsäcken

Författare: Emma Wedegård,

Åldersgrupp: Äventyrare och Utmanare

Tidsåtgång: Berättelse 5 min

Tips på sång: "Att lära känna Dig" (Ung Psalm)

"Alltid på väg" Text och musik:

Ingemar Johansson (Ung Psalm)

Om andakten: Andakten är baserad på en verklig händelse vid en av Equmenias folkhögskolor.

De som var med om händelsen har godkänt texten.

Meteorologerna hade varnat för att det skulle komma en storm, så det visste alla om. Men stormen kom en dag tidigare än vad de sagt på vädernyheterna! En ung tjej som hette Ida och två kompisar till henne fastnade i stormen. Storm uppe på fjället är mycket farligt, man kan frysa ihjäl eller gå vilse. När nyheterna på TV började rapportera om ungdomarna hade de varit borta i två dagar och ingen hade hört ifrån dom. Det finns ju ingen mobiltäckning uppe på fjället.

Idas bror blev naturligtvis orolig och skickade SMS till alla vänner och bad om förbön, han ville att vi skulle be för att hans syster och hennes kompisar skulle komma hem igen oskadda.

Tack och lov så var det precis vad som hände. Ida och hennes vänner hade lärt sig hur man packar en ryggsäck och en massa andra bra knep när man är ute i naturen, och det gjorde att de klarade sig. När de var uppe på fjället och stormen kom insåg de att de var tvungna att vända snabbt tillbaka till en fjällstuga de varit i tidigare. Toaletten låg bara 30 meter från fjällstugan men stormen var så kraftig att de inte kunde se det från fönstret! Vet ni vad de gjorde då? När de behövde gå på toaletten gick de två och två, och de knöt ett rep i fjällstugan som de hela tiden höll i för att de skulle hitta tillbaka till stugan.

Efter två dagar uppe på fjället så blev det en kort stund lugnare väder, snabbt som ögat var fjällräddningen utanför stugan och ropade att de måste skynda sig ut för om de inte hann ner innan stormen tog fart igen skulle de vara fast där i flera dagar till. En av fjällräddare var faktiskt lärare till Ida och hennes kompisar. Efteråt sa han på TV att "jag var aldrig orolig, för jag visste att om de bara kom ihåg vad jag lärt dem, så klarar de sig!".

Tänk att vara så illa ute! De kunde ju faktiskt ha dött uppe på fjället! Men tack vare att de kom ihåg vad läraren sagt så gick det bra tillslut.

I bibeln står det om en riktig äventyrskille! Han hette Paulus och han reste nästan hela tiden runt Medelhavet för att han ville berätta för ALLA om Jesus. Han led skeppsbrott och han blev biten av en dödlig orm och många fler farliga saker. Även om Paulus var väldigt modig, så tror jag att han var rädd ibland. Men precis som Ida kom ihåg vad hennes lärare lärt henne, så kom Paulus hela tiden ihåg vad Jesus sagt; nämligen att Jesus är med oss alla dagar! I bibeln där Paulus skriver om sina äventyr, skriver han såhär: "vare sig jag lever eller dör tillhör jag Herren!". Så stark var hans tro! Och det gäller oss också; vad som än händer med oss, så är alltid Gud med.

Idag har vi lärt oss att använda en kompass och karta

Författare: Emma Wedegård,

Åldersgrupp: Upptäckare och Äventyrare.

Tidsåtgång: Berättelse och frågor 15 min

Tips på sång: "Som när ett barn kommer hem om kvällen". Text & musik: G. Strandsjö (Psalmer och Sånger nr 596) Vila mig" Text E. Nyberg (Psalmer och sånger nr 567)

Om andakten: Utgångspunkten för andakten är att scouterna under mötet har lärt sig om karta och kompass. I andakten knyter ledaren ihop aktiviteten och andakten och skapar därmed en röd tråd i scoutmötet.

Ledaren börjar med att hålla upp en karta och en kompass. Ledaren frågar scouterna: När är det bra att ha dessa saker? Scouterna ger sina svar.

Ledaren säger: Vad kan kartan och kompassen säga oss om livet med Gud? Scouterna ger sina svar.

Ledaren säger: Tack för era svar! Jag tänker mig att Gud är som en karta och kompass i vår vardag. Jag tänker framförallt på tre saker som karta och kompass hjälper oss med:

1. Om man vill *Upptäcka saker*. Man ser något spännande på kartan och så går man dit och tittar efter själv. I bibeln står det att vi alla är bra på olika saker, att vi har olika gåvor för det är så Gud har skapat oss. När vi använder våra gåvor blir det ofta äventyr! Det kan vara att någon är jättebra på språk och åker ut till djungeln för att berätta om Jesus. Eller att vi upptäcker att den där lite konstiga typen i skolan visade sig vara en superrolig människa! Tillsammans med Gud kan vi **UPPTÄCKA** saker i oss själva och gåvor Gud lagt ner i en annan människa.

2. Om man vill *hitta en bra eller smart väg*. I bibeln står det att den som ljuger inte är fri. Vad tror ni man menar med det? Jo, om man ljuger är det lätt att man fortsätter att ljuga för att inte bli upptäckt och tillslut är man fast i sina lögnar som inte går inte att trassla sig ur. Och ni vet säkert hur man känner sig om man får veta att en kompis ljugit, man blir väldigt ledsen. Gud vill inte att vi ska fastna i sånt, därför ger han sådana tips. Att ljuga är att trassla in sig på fel väg. Att tala sanning är att gå den smarta vägen.

3. Det kan hjälpa att *våga gå lite längre*. Gud har lovat att han alltid är med oss. Det gör att vi inte behöver vara rädda. För vad som än händer oss, så är vi inte ensamma. Och bara att veta det, kan göra att man vågar göra saker man annars inte skulle våga. T.ex. säga ifrån när någon mobbas. Gud är vår karta, tillsammans med honom kan vi våga gå lite längre.

Be en bön

Tacka för att Gud är vår kompass och karta. Tacka för att han vill visa oss vilken väg vi ska gå, både när det gäller att visa vad vi kan (vilka gåvor vi har) och hur vi ska vara mot varandra. Och tacka för att han aldrig lämnar oss ensamma, utan alltid finns bredvid oss och hjälper oss hitta fram.

Mannen med bruna ögon

Författare: Andreas Sköldmark,

andreas@equmeniakyrkankaxholmen.se

Åldersgrupp: Spårare, Upptäckare och Äventyrare

Tidsåtgång: Berättelse 8–10 min

Tips på sång: "Tack" Text & musik: Anna Eriksson. (Bruks-sånger) "Det är i dig" text & musik: Tomas Boström. (Bruks-sånger) www.brukssanger.se "Jag går på livets väg" Text & musik: Hanna Corneskog (Glädjegang)

Kapitel 1

"Sch! Nu kommer de!"

Anton väste till Ida. De stod tätt tryckta mot den spruckna barken på ett stort träd. Det doftade mossor och fuktigt trä. Anton var säker på att det var en ek, men Ida var nästan lika säker på att det var en lönn.

"Små kottar och löv, klart det är en lönn!" sa Ida och lät hur säker som helst. Hon hade lärt sig det i skolan under det magistern kallade exkursion "som en liten utflykt, fast utan saft och bullar. Eller var det al som hade kottar... Ida blev lite fundersam där hon stod tätt tryckt med ansiktet mot stammen. Hon var inte riktigt så säker som hon först lät, men Anton skulle alltid veta bäst och det tålde inte Ida riktigt.

Hon var inte heller säker på att hon ville skrämma de andra i patrullen, men Anton hade sagt att det skulle bli jättekul.

"Perra kommer nog att skita på sig", hade han sagt och skrattat. Ida var inte så intresserad av vad Perra skulle göra, det enda hon ville var att de andra skulle komma snart.

De hade gått vilse, hon och Anton. Alla i patrullen hade fått ge sig iväg åt olika håll för att leta svamp. Ida och Anton hade gått tillsammans och hittat en glänta där det växte alldeles fullt med härliga gula kantareller. De hade plockat en hel kåsa full och sedan stoppat i bröstfickorna på Antons scoutskjorta. Ivriga att hitta fler hade de gått allt längre och plötsligt så visste de inte längre hur de skulle komma tillbaka. Jo, Anton trodde han visste.

Naturligtvis var det motsatt håll mot dit Ida ville, men Anton stod på sig och Ida gav upp. Det fick bli som han ville. De gick och gick men skogen blev bara tätare.

Till sist kom de fram till en väl upptrampad stig, men ingen av dem hade en aning om åt vilket håll de skulle följa den. Så de satte sig ner i mossan intill stigen och vilade. Utröttade och lite ledsna var de båda två.

Då hade de plötsligt hört röster på avstånd och Anton hade ryckt upp Ida och dragit henne med in bland träden. Nu stod de där, väl dolda i sina blågröna skjortor, och väntade.

Sakta kom rösterna närmare. Så hörde de stegen. Men Ida tyckte att rösterna inte lät riktigt bekanta. De lät så vuxna och lite arga på något sätt.

"Bl..." Antons vilda "Bööö" kom tvärt av sig på "B"... för samtidigt som han ropade klev han fram bakom trädet och det var inte patrullen som kom!

Det var en hop vilt främmande människor i vita lusselinen!

Anton blev stående stel som en pinne. Ida som bara kikat fram bakom trädet gömde sig hastigt igen. Hon stod där med hårt hopknipna ögon och bultande hjärta och hörde vad främlingarna sa.

"Jag ska sitta till höger! Han kallade mig före dig. Någon slags ordning får det väl lov att vara!"

"Tiden spelar väl ingen roll! Det viktiga är hjärtat. Det säger han ju själv!"

De båda männen lät arga. Den som talade sist stampade i marken och var alldeles svart i ögonen.

Någon slags mystisk sekt med bara invandrare, för det genom Antons hjärna. De kanske äter små barn! Han var så rädd att han inte kunde röra sig. Fler människor kom, mest män med långt svart hår, men också några kvinnor. De ställde sig kring de båda bråkande männen och fler började lägga sig i diskussionen.

"Det fattar ni väl att det måste bli Petrus som sitter till höger!"

"Aldrig! Johannes tycker han ju så mycket om!"

"Tycker om!! Det handlar väl om något annat än tyckande!"

"Hör ni! Sluta bråka!"

Den sista rösten skar sig av ilska och de andra tystnade tvärt. Det blev alldeles stilla. Anton hörde till och med hur höstlöven föll till marken med små lätta dunsar.

Det var ingen märkvärdig karl som fått de andra att tystna. Han var ganska spinkig och såg lite trött ut. Så var han skäggig. I hela ansiktet. Precis som Juppas farsa. Han som var lite udda och målade konstiga tavlor. Fast snäll. Men det måste vara något särskilt med den här mannen för de andra drog sig lite ifrån honom så att det blev som en cirkel med honom i mitten.

"Har ni inte förstått någonting av allt det jag har sagt?" Ingen svarade.

Mannen i mitten såg plötsligt på Anton. Anton kunde fortfarande inte röra sig. Han försökte skrika åt sina fötter att springa, men de bara stod där de stod i hans gröna viking-stövlar. Då försökte han få marken att öppna sig under honom och täcka honom med gula löv "men ingenting hände.

Jo, något hände ändå. Mannen log. Hans skäggiga ansikte sprack upp i ett brett leende och ögonen började glittra. Så gick han fram emot Anton, bröt ringen som de andra

format och gick fram emot Anton!

"Vad heter du?" Han satte sig på huk framför Anton.

"Anton!" skrek Antons hjärna. Men munnen hade bestämt sig för att vara ett smalt streck som inte gick att rubba en millimeter.

Mannen lade huvudet lite på sned och såg på honom med sina bruna ögon. Så puffade han till Anton i magen. Inte hårt, en snäll puff, men den tvingade Anton att ta ett steg bakåt för att inte tappa balansen.

"Anton" kraxade hans mun. Plötsligt fungerade rösten men men den lät inte riktigt bekant, mer som en höstförkyld kråka.

"Jaha, Anton... kom". Mannen tog honom i handen och drog honom med sig in i ringens mitt. Anton stirrade envist ner på sina nästan nya vikingstövlar. De hade blivit lite smutsiga under dagen.

Så vände sig mannen till de andra som stod runtomkring och hans röst blev djup och allvarlig. Fast varm, inte ilsknen och kall, utan varm.

"Som Anton. Så ska ni vara om ni vill komma in i himmelriket. Den som gör sig själv liten som ett barn är störst i himmelriket. Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig, aldrig, in."

Ida hörde hur steg avlägsnade sig längs stigen. Hon stod en stund alldeles tyst. Höll andan, och koncentrerade sig bara på att lyssna. När hon var säker på att inget hördes kikade hon försiktigt fram. Där på stigen, som Ida trodde skulle vara tom, stod Anton.

Han stod blick stilla och stirrade bort längs stigen där främlingarna försvunnit. Ida gick fram och petade honom i sidan med pekfingeret.

"Vilka var de där?"

"Inte en aning" sa Anton, och skakade på huvudet. "Inte en aning".

Kapitel 2

De stod så en stund. Tysta, sida vid sida och stirrade längs stigen där männen och kvinnorna försvunnit.

"Hmm", sa Ida, och såg fundersamt på Anton." De där påminner mig om något, men jag kan inte riktigt komma på vad..."

Anton sa ingenting. Han bara stod och såg frånvarande ut. Ida var tvungen att peta till honom med fingret.

"Och nu då? Vad ska vi göra nu då? Vilse i skogen och jag

som börjar bli hungrig! Du som alltid vet allt, tala nu om vad vi ska göra!"

Men Anton visste inte heller riktigt.

"Vi följer stigen", sa han. Inte för att han visste om det skulle hjälpa, men något måste de ju göra, de kunde inte bara stå där på stigen och vänta på att det skulle börja regna hamburgare. Det gör det så sällan, det visste Anton i alla fall.

De började gå längs stigen. Den löpte krokig mellan höga granar som sträckte sina grenar efter dem som om de ville fänga in dem. Ida tyckte det var lite otäckt så efter en stund smög hon in sin hand i Antons. Han sa inget, bara tryckte hennes hand en aning så Ida förstod att han också var lite rädd.

"Stopp där! Vart tror ni att ni är på väg egentligen?"

Utan att märka det hade de passerat ett litet hus vid sidan om stigen. Mannen som hade ropat kom fram till dem. Han var klädd som dem de nyss mött, i ett långt vitt linne, men hade dessutom en röd mantel svept över axlarna. Mannens ögonbryn var bistert rynkade.

"Ser ni inte vad det står på huset?" Mannen pekade.

Anton och Ida tittade förbi honom och såg att det på husets framsida stod med stora bokstäver: T "U "L "L " Tull. Men ingen av dem hann säga något innan mannen fortsatte:

"Vad är ni för ena egentligen? Vilka lustiga kläder! Vilken kort livklädnad, och varför är den sådär grönbå – som himlen en åsknatt? Var har ni fått den ifrån? Har ni något att förtulla kanske?"

Mannen gick ett varv kring de båda barnen och granskade dem från topp till tå.

"Nå? Varför säger ni inget? Hm, vad har du där?" Mannen fick syn på Antons morakniv som han bar i skärpet. Han sträckte sig fram och drog ut kniven.

"En kniv? En sån lustig form, det har jag aldrig tidigare sett. Den är nog värdefull, unge man. Försökte smita förbi utan att betala, va?" Mannen såg stint på Anton.

Anton kände hur tårarna steg i ögonen och svämmade över. Han snörlade lite.

"Ja, ja, så farligt var det väl inte." Mannen lät snällare nu. Såg snällare ut också.

"Här, här har du kniven" sa han och räckte kniven till Anton.

"Jag heter Matteus, vad heter ni?"

"Ida och Anton", sa Ida. Anton grät lite fortfarande så han kunde inte få fram något.

"Vilka ovanliga namn, I-då och An-tön." Mannen liksom smakade på namnen och betonade dem konstigt. Lät mer som någon konstig maträtt än deras egna namn, tänkte Ida.

"Är ni hungriga?" Utan att vänta på svar gick mannen in i huset men kom strax ut igen med ett stort bröd och en lerkanna.

”Här, sätt er ner och åt lite, det behöver ni nog.” Mannen satte sig själv ner på en matta som låg i gräset vid sidan av stigen. Anton och Ida visste först inte hur de skulle göra. Hemma visste de att de inte fick ha stövlarna på sig inomhus, och absolut inte gå på mattorna med dem. Men en matta utomhus? Till sist klev Ida upp på mattan med stövlarna på. Mannen, Matteus hette han tydligen, satt ju där med sina sandaler, och stövlar eller sandaler, det kunde väl inte spela så stor roll?

Mannen bröt en rejäl bit av brödet och räckte till dem. De tog emot och satt med brödbiten i händerna. Var fanns smöret, osten och messmöret? Ida älskade messmör och åt aldrig smörgås om det inte fanns. Men Matteus, han började tugga direkt av brödet, så de gjorde som han. Riktigt gott var det också. Så räckte han lerkannen till Ida. Hon tyckte det såg ut som mjölk. Det är nog ingen idé att vänta på glas, tänkte hon och lyfte kannan till munnen och tog en djup klunk.

”Tvi!” Ida var tvungen att spotta ut lite. Nog var det mjölk, men antagligen gammal för den var tjock med lite klumpar på ytan och smakade lite söttaktigt.

Matteus började skratta när han såg henne, men avbröt sig plötsligt mitt i. De hörde röster längre bort längs stigen. Matteus steg upp och sa att han måste ta upp tull. Det var hans jobb.

”Men det mesta går till romarna,” sa han med en suck. ”Fast en del får jag förstås själv” eller tar. Man måste ju leva. Inget särskilt kul jobb egentligen, men alla måste ju försörja sig på något sätt.”

Nu såg de människorna som de hört tidigare. Verkade vara samma gäng som Ida och Anton mött förut, fast kanske lite färre. När de kom lite närmare kände Anton i alla fall igen mannen med de snälla bruna ögonen.

”Men det är ju du!” Matteus ropade till av överraskning. Mannen med de bruna ögonen såg lite förvånad ut.

”Jag hörde dig i går. Du talade en massa om himlen, och om fåglarna och Salomo och... jag kommer inte ihåg allt, men du lät så annorlunda, inte alls som våra rabbiner. Jag förstod mycket mer. Fast du är så ung?”

”Allt har inte med ålder och kunskap att göra. Fråga barnen!” Han med de bruna ögonen pekade på Anton och Ida som förläget stirrade ner i mattan. Ida följde mattans färgstarka mönster med pekfingret. De tyckte inte riktigt om att alla såg på dem.

”Äsch, barnen...Men berätta mer,” sa Mattues. ”Jag vill förstå mer om Gud och livet och...allt!”

”Vill du verkligen det, Matteus?” Det där stänket av allvar som Anton kände igen var tydligt i frågan.

”Ja.”

”Då så. Följ med oss”.

”Följ med? Vadå följa med? Jag ska ju sköta mitt jobb. Vart är ni på väg? Varför kan du inte berätta här? Vi kan väl bara sätt...”

Men de hade redan börjat gå. Matteus såg sig omkring. Såg på det lilla tullhuset. På barnen som satt kvar på mattan. Så ryckte han på axlarna och började springa efter de andra.

”Vänta! Jag följer med! Vänta...”

Kvar var tullhuset, mattan, brödet och lerkannen med mjölk. Och Anton och Ida...

Kapitel 3

Anton och Ida såg långt efter Matteus och de andra.

”Jaha, där gick han”, sa Anton. Mest för att ha något att säga.

”Men vem är det han påminner mig om?” undrade Ida.

”Vem? Matteus?”

”Nej, inte han. Han med de bruna ögonen. Han som Matteus ville höra mer av.. Det känns som om jag borde veta vem han är....som om jag sett honom förut....kanske på TV. Han är nog en kändis...Hmm..”

Ida funderade och funderade. Hela hennes ansikte skrynkledes ihop av ansträngningen. Som ett jätterussin, tänkte Anton.

”Nu tror jag att jag vet!” Idas skrynklor slätades ut.

”Bra! Berätta! Jag är också nyfiken!”

Anton såg verkligen nyfiken ut. Hans gröna gummistövlar trampade på varandra i spänningen inför att höra vem mannen var. Han hade gjort ett djupt intryck på Anton när han tog fram honom mitt bland alla de andra. Det var kanske hans snälla ögon.

”Han sitter i kassan på ICA! Jag tror han heter Josef....eller Jussi....eller....Jag kommer inte ihåg riktigt säkert, men jag vet att han heter något!”

”...Är du säker?”

Besvikelsen lyste igenom i Antons fråga. ”I kassan på ICA”, Anton hade hoppats på att han var en riktig kändis. En mördare, eller detektiv, eller åtminstone statsminister.

”Nä, inte helt....men rätt så.”

”Äsch. Kom nu, vi utforskar stugan istället.”

Det hade hunnit bli riktigt mörkt medan de pratade. De tog med sig brödet och mjölken och gick in i det lilla tullhuset. Det var inte så märkvärdigt. En enkel säng med en filt, en liten eldstad och ett lågt bord som nog var matbordet. Inget elektriskt ljus. Ingen dusch eller ens toalett.

”Skönt”, tänkte Anton, då slipper jag i alla fall borsta tänderna.

"Jag såg att det gick en bäck alldeles bakom huset. Där kan vi borsta tänderna", sa Ida, precis som om hon läst Antons tankar.

"Jag vägrar!" Sa Anton, och knep ihop munnen. Precis som han brukade göra när mamma och pappa ville få honom att äta levergrytan som han avskydde.

När Anton inte ville följa med Ida till bäcken tappade hon också lusten att borsta tänderna. Hon tyckte att det kändes läskigt med den mörka skogen och ville inte gå ut själv.

"Det är kanske bäst att vi försöker sova här. Det finns i alla fall filter!" sa hon och försökte låta mycket gladare än hon kände sig.

Anton sa ingenting. Så de gick och lade sig. Skavfötters. Det hade de fått träna på förra hösthajken. Vindskyddet hade varit så trångt att de varit tvungna att ligga så för att få plats hela patrullen. Nu var det bara Anton och Ida, men båda tyckte att det kändes tryggt att ha den andre nära intill. Ida låg länge och lyssnade till hur träden knakade i vinden utanför huset. Det lät otäckt och hon undrade om något träd skulle trilla ner. När hon tänkte så var det omöjligt att somna...ända tills hon kom på att det inte alls var träden som knakade, utan Anton som snarkade. Hon lyfte försiktigt sin fot och petade honom på näsan med tårna. Då grymtade han till och vände sig på sidan och slutade snarka. Äntligen kunde Ida somna.

"Maria! ... Maria! ..."

Anton och Ida vaknade samtidigt med ett ryck. Ida trodde att blixten slagit ner och Anton att yttre rymden invaderade med flygande tefat och allt. Det lilla tullhuset var upplyst som om 1000 60-watts lampor tänts på samma gång.

"Maria."

Rösten lät inte som något annat de hört. Anton gissade på Ninja Turtles, eller X-man, för något konstigt måste det vara. Han såg på Ida som satt och kisade och pekade på något bakom honom. Sakta vred han sig runt i sängen, mot dörren.

Han knep ihop ögonen mot det starka ljuset och mer anade än såg något mitt i ljusskenet. Eller någon, för där i dörröppningen stod orsaken till allt ljuset. Stod kanske inte är rätta uttrycket. Svävade stämde nog bättre. Han uteslöt snabbt Ninja Turtles.

"Maria. Hej! Jag heter Gabriel." sa ljusskenet. Och då såg barnen med ens. Det var en liten man. Eller mer som en liten farbror som svävade där i dörröppningen. Han hade en alldeles vit dräkt och lite vitt hår som spretade ut på var sida av skallen. Såg ut som en ganska vanlig farbror i vitt nattlinne. Fast han svävade förstås. Det hade de aldrig sett någon farbror göra. Men det kändes inte konstigt med Gabriel. Det var alldeles naturligt att han svävade där i dörröppningen.

"Var inte rädd, Maria. Jag har något att berätta. Du ska bli med barn. Ett ovanligt barn."

"Hur ska det gå till? Jag har ju inte varit ihop med någon man."

Först nu upptäckte Anton och Ida att det stod en ung tjej i borte hörnet av tullhuset. Rätt söt tyckte Anton. Tullhuset förresten. Det såg inte alls ut som när de gick och lade sig, fast ingen av dem hann tänka så mycket på det för nu talade den märklige mannen igen.

"Behöver du inte bekymra dig om alls", sa han och log brett. "Ditt barn blir till genom ett Guds under. Gud ordnar det, du behöver inte vara orolig. Elisabeth, din kusin, ska förresten också ha barn fast hon är så gammal. Ja, förlåt att jag säger så, men hon är ju nästan 50! När du ser att Elisabeth är med barn kan du tryggt lita på att Gud kan ordna det för dig också! Så oroa dig inte!"

"Då får det bli som du har sagt och Gud vill", sa den unga flickan som tydligen hette Maria.

"Bra, då lämnar jag dig nu. Ska ge harpolektioner till John Lennon. Han har lite svårt med alla strängar", sa Gabriel. Log, blinkade med ena ögat, och var borta. Kvar i rummet dröjde ett svagt ljussken.

Den unga flickan tog upp en ränsel från golvet medan hon mumlade för sig själv: "Ingen kommer att tro dig Maria. Och Josef, min älskade Joset, vad ska du tro. Jag måste få tala med min kusin Elisabeth, hon kanske förstår." Och stoppade i några brödkakor, ett krus med något drickbart i och så gick hon.

Anton nöp sig hårt i armen för att känna om han drömde eller var vaken. Men han kände inget så antagligen drömde han. Skönt.

"Aj! Vad gör du! Sluta nypa mig!" Ida skrek rätt i örat på Anton, som insåg att han trots allt var vaken.

"Är'u inte klok! Det gjorde jätteont!" Ida såg så arg ut att Anton genast sa förlåt.

"Jag ville bara veta om jag var vaken."

"Vad då vaken? Klart du var vaken!"

"Jamen, du såg väl farbrorn, Gabriel, han...han svävade ju!"

"Klart han svävade. Det gör väl alla änglar", sa Ida med ett tonfall som om det var den självklaraste sak i världen.

En ängel – så klart! Jag har sett en riktig ängel, tänkte Anton. Men mer än så hann han inte tänka innan tröttheten från dagen innan och av att bli väckt mitt i natten, tog ut sin rätt och han somnade igen.

Men Ida låg vaken länge.

Kapitel 4

Anton gned sömnen ur ögonen och sträckte på sig.

”Ta bort foten från mitt öga!” höjtade Ida. Hennes uppvaknande blev inte särskilt behagligt. Antons fötter hade varit instängda alldeles för länge i de blå gummistövlar. Hans högra fot befann sig i omedelbar närhet av hennes näsa och den omgavs av den mest vedervärdiga lukten Ida känt. Nej, det var inte helt sant. En gång hade hon fått lukta på ett paket bordsmargarin som glömts kvar ett helt år i familjens sommarstuga. Det var nog lite värre...

Ida knuffade bort Antons fot och satte sig upp.

”Du skulle behöva en biltvätt, Anton, eller varför inte en stålborste. Fy, vad dina fötter luktar!”

Anton drog till sig en fot och luktade på den. Han sa inget högt, men hans ansiktsuttryck sa allt.

”Där ser du! Kom så går vi till bäcken på baksidan och tvättar oss lite”, sa Ida som kände att även hon skulle må väl av lite vatten.

”Men vi har ju ingen tvål” försökte Anton, som tänkte att vattnet nog var väldigt kallt.

”Vad nu då? Du är väl scout?” sa Ida utmanande och försvann ut genom dörren.

Anton kunde inte göra mycket annat än att följa efter. Inte nog med att han var scout. Han var ju dessutom kille och kunde ju inte gärna säga till en tjej att han var rädd för kallt vatten.

När han kom ner till bäcken stod Ida redan mitt i. Hon hade kavlat upp byxorna till knäna och stod och gned händer och ansikte med ett stort stycke mossa hon tagit från strandkanten.

”Kolla vilken bra tvål! ”Naturens under”, sa Ida glatt när Anton försiktigt klev ner i bäcken. Det var kallt. Iskallt. Anton såg för sig hur hans fötter först skulle stelna till is, och sedan hans ben, och sedan hela han. Sen skulle det krävas minst Jonatans farsas stora lyftkran för att få upp honom ur bäcken. Men Ida verkade inte tycka att det var det minsta kallt.

”Här har du en bit ”Naturens under”, sa hon och räckte Anton ett stycke mossa. Anton sträckte ut sin hand och tog emot mossan. För ett ögonblick tyckte han att det krasade som om hans blod frusit till is, men så förstod han att det var gruset på botten av bäcken som lät. Han doppade mossan i vattnet och började gnida sig lite försiktigt i ansiktet. Det var inte så tokigt. Mjukt och luktade gott av skog. Men det sa han inte till Ida. Istället sa han:

”Det här är björnmossa.” Han måste ju på något sätt visa att han kunde något, att han visste, för Ida. Han gillade inte riktigt att Ida tagit kommandot med tvätten och mossan.

”Jaha” sa Ida bara, och verkade inte alls särskilt imponerad.

”Vi kan ta min scouthalsduk och torka oss på” sa Anton, och ångrade sig i samma ögonblick när han kom att tänka på hur kall och blöt den skulle bli. Men sagt var sagt.

”Bra, då börjar jag!” Ida ryckte snabbt av honom soljan och halsduken. Hon gjorde det så att häftigt att Anton tappade balansen och var på väg att trilla i bäcken. Som tur var var det ingen bred bäck så istället för att hamna i vattnet lyckades han styra fallet så att han satte sig pladask i mossan på andra sidan.

”Jösses!” utropade han.

Ida stirrade på honom.

”Vad sa du?”

”Inget” sa Anton lite trumpet.

”Jo, men du ropade till. Vad ropade du?”

”Äsch...jösses, tror jag.”

”Så var det han hette! Det är ju han som Betten brukar berätta om på andakten. Inte undra på att jag tyckte att det var något bekant över honom!” Betten hette egentligen Elisabeth och var deras scoutledare – som de nu tappat bort tillsammans med de andra i patrullen.

Ida såg förvåningsfullt på Anton men han såg ut som ett levande frågetecken där han satt. Ett blågrönt frågetecken med en grön punkt under. Den gröna punkten var Antons stövlar.

”Vadå? Vem då? Jag fattar inget!”

”Betten brukar ju berätta om Jesus i början, varje gång. Från bibeln du vet.”

Jo, Anton visste att Betten brukade läsa och berätta i början av varje scoutmöte, men han hade aldrig orkat lyssna på vad som lästes eller berättades. Han brukade mest sitta och fantisera om att han var en superscouten som kom flygande och räddade världen med räbandsknopar och skotstekar. Lite barnsligt kanske, men de fantasierna höll han för sig själv... Men visst mindes han också att det var något om den där Jesus.

”Men var inte det för väldigt länge sedan?” sa Anton tveksamt. ”Någon gång på stenåldern eller så?”

”Jo...” Ida tänkte en stund. ”Fast hon brukar ju säga att han finns nu också! Inte för att jag fattar hur. Men det kanske är någon slags datateknik, cyberspace eller nåt”, försökte hon.

”Men vad spelar det för roll, vi är lika vilse ändå.” Anton var inte ett dugg intresserad av Idas idéer. Han var hungrig och ville hitta de andra i patrullen.

”Vi kanske kan be om hjälp”, sa Ida.

”Vem då? Här finns ju ingen!” Hon börjar nog bli knäpp av matbristen, tänkte Anton. Hallogenerar, eller vad det heter.

”Vi ber, som på scouterna”, sa Ida och lät helt allvarlig.

Bäst att hålla med, tänkte Anton. Han hade hört att det var säkrast om man träffade på knäppskallar. Att aldrig

säga emot för då visste man inte vad de hittade på.

”Visst”, sa han bara.

”OK. Sätt dig här bredvid mig och knäpp händerna.” Anton lydde lite motvilligt.

”Blunda.”

Anton kikade på Idas knäppta händer.

”Vi tar den där scoutbönen”, sa Ida. ”Den som börjar ’Livets Gud som söker alla’. Den kan vi.”

Och Anton kände att han faktiskt kunde den. Även om han inte brukade lyssna så noga.

Så bad de tillsammans.

”Livets Gud som söker alla, du som ser till var och en, till vad än du vill mig kalla är jag redo bli din vän.”

Anton bad lite tveksamt i början, men sen högt och tydligt. För det kändes trots allt bra på något sätt. ”Tack för staden och naturen och för glädjen varje dag. Tack för människor och djuren. Hjälp mig följa scouters lag. Amen.”

”Och få mat. Amen”, la Ida till.

”Och hitta de andra. Amen”, sa Anton.

Kapitel 5

När Anton och Ida sagt ”Amen”, satt de helt stilla en liten stund. Lite generade för att de bett tillsammans. Anton harklade sig:

”Hrm, verkar inte bli något svar, va? Lika bra att vi går tillbaka till tullhuset.”

Ida nickade lite tyst. Hon kände sig allt lite besviken. Det hade känts bra att be, tyckte hon, men om det inte kom något svar? Var det någon idé i så fall?

Barnen gick tillbaka till tullhuset och slog sig ner på britsen där de sovit.

”Vad ska vi hitta på nu då?” sa Anton. ”Jag känner mig inte...”

”Sch!” Ida avbröt Anton mitt i meningen.

”Vad är’e nu...”

”Tyst sa jag! Jag tyckte jag hörde röster.”

Ida och Anton satt blickstill och lyssnade. Anton hörde ingenting.

”Där var det igen!” Ida blev ivrig.

”Äsch, jag hör ingenting, bara vinden.”

”Just det! Jag trodde också det var vinden, eller bäcken. Men det är folk som pratar! Många människor långt borta! Lyssna!”

Anton lyssnade. Nu hörde han också. Det som han trodde var vinden som prasslade med höstlöven var i själva verket många människors röster någonstans långt långt borta.

”Kom, vi måste skynda oss! Det är kanske de andra i patrullen!” Ida sprang upp från britsen och hennes ögon lyste av glädje.

”Vänta lite, jag ska bara kolla en sak.”

Anton gick till det mörkaste hörnet i tullhuset.

”Jag tyckte jag såg....när den där gubben med ljuset...”

Anton kunde inte riktigt förmå sig att säga ”ängel”, gubben hade sett alldeles för mycket ut som en gubbe.

”När Gabriel var här tyckte jag att jag såg något här borta i hörnet.”

Anton rotade under en hög med gamla säckar och någonting som såg ut som skinnbitar som låg i hörnet.

”Kolla här!” Triumferande höll han upp en liten säck med ett band fäst i. Som en liten väska. De gick ut i dagsljuset och kikade ner. Mat! Väskan

var full av mat! Eller full och full... där fanns i alla fall ganska många brödkakor och något slags hoptorkade fiskar. Såg ut ungefär som den rökta böckling som Idas pappa alltid brukade bjuda på när han lagade maten hemma. Vilket inte var så ofta som Idas mamma skulle vilja. Men eftersom det mest blev böckling var Ida glad att det inte var oftare.

Fast Anton tyckte fiskarna mer såg ut som fingrarna på en rymdvarelse i stark förstoring, så han ville inte ha. Då avstod Ida också. De nöjde sig med var sin brödkaka och lite vatten ur bäcken till frukost.

”Säkrast att spara de andra” sa Anton. ”Man vet aldrig när man får mat nästa gång. Nu ger vi oss iväg!”

Nöjd över att ha tagit kommandot igen började Anton marschera taktfast och bestämt i sina gröna gummistövlar längs stigen. Men efter bara en liten bit, tio meter eller så, märkte han att Ida inte följde honom.

Hon stod kvar vid bäcken där de tagit vattnet.

”Vad är det om? Kom igen nu!”

Anton blev lite irriterad över att hon inte följt honom som han hoppats.

”Vore det inte bra att få med lite vatten också?”

”Jo, det förstås, höll Anton med. Men vi har ju inget att ta det i.”

”Joho.”

”Nähä.”

”Joho.”

”Nähä.”

”Joho.”

Nu tyckte Anton att det var dags att bryta denna ganska fäniga konversation.

”Nähä! Vi har ju ingen vattenflaska eller något annat tätt. Tänkte du att vi skulle ta det i fickorna kanske? Eller i scouthalsduken kanske?”

”Nä. Men i en av dina stövlar”, sa Ida och såg glad ut.

”Är du inte klok! Fattar du inte att jag kommer att skvampa ut det när jag går och att jag kommer att bli alldeles våt om fötterna och att vattnet skulle smaka av mina gamla strumpor och att mina fötter skulle bli uppblötta till ett par tvättsvampar och...”

Anton hade arbetat sig upp till ett riktigt raseriutbrott men kom av sig alldeles när han plötsligt såg att Ida stod och skrattade åt honom.

”Jag skämtade ju bara!” frustade Ida mellan skrattattackerna.

Men Anton såg inget roligt alls i situationen. Han hade alldeles för tydligt sett sina stackars fötter plaska omkring i de blå gummistövlarna kippande efter frisk och torr luft.

”Jag hittade den här där inne” sa Ida när hon äntligen slutat skratta och torkat tårarna ur ögonen. För Anton kändes det som om det tog minst en vecka innan hon äntligen lugnat ner sig.

Nu såg han att hon höll fram det där han kastat undan i hörnet för att få fram väskan med mat i. Det som såg ut som en skinnbit.

”Det är en vattensäck”, sa Ida och gick ner till bäcken och lät vattnet strömma in i den lilla öppningen i ena ändan. Den lilla skinnbiten spändes ut och fylldes precis som en ballong. Så knöt hon till om hörnet med en snörstump som var fastsydd vid skinnet.

”Bra va?”

Jo då, det såg nog bra ut, det fick Anton erkänna.

”Dessutom ska vi inte gå längs stigen. Rösterna hörs ju därifrån.”

Ida pekade över bäcken, mot skogen. Rösterna ja. Anton hade alldeles glömt bort dem, men nu när han lyssnade hörde han dem igen. Eller snarare bruset. Det var svårt, för att inte säga omöjligt, att urskilja enskilda röster och ord.

”Kom!”

Ida tog ett skutt över bäcken och började tränga sig in mellan de täta granarna. Anton följde efter lite trumpen. Det var ju meningen att han skulle leda dem båda. Det blev bäst då. Åtminstone tyckte Anton det.

Kapitel 6

De trängde sig fram mellan de täta granarna. Anton bar

väskan med maten och Ida vattensäcken. Hela tiden hördes bruset av många människors röster starkare och starkare. Snart kunde de urskilja enstaka röster. De hörde både män och kvinnor.

Plötsligt, när de trängt sig genom ett extra tätt granbestånd, tog skogen tvärt slut och de stod vid en sluttande äng och bortom den såg de en sjö. Och överallt fanns det människor. De stod eller satt och några gick omkring. Alla pratade med varandra. Mitt på sluttningen reste sig en liten kulle och där var trängseln som störst.

Anton och Ida hade upphört att förvåna sig över att stöta på människor i lustiga kläder, och det var nog tur, för annars hade de nog förvånat ihjäl sig! Här var varenda en klädd i långa vida dräkter, mest vita men många hade också färgglada dukar virade kring huvudet eller hängande över axlarna. På något sätt kändes det som om deras egna kläder, scoutskjortor och jeans, var konstigast av alla. Några barn som fått syn på dem ryckte sina föräldrar i kläderna och pekade.

”Kom, jag tyckte att jag såg...”

Anton hörde inte resten av meningen för Ida tog bestämt tag i hans hand och började dra honom ut bland människorna. Anton stretade emot. Han såg för sig hur de skulle bli omringade av kanske tio tusen människor som skulle peka finger och skratta. En mardröm som till och med superscouten skulle ha svårt att ta sig ur. I alla fall skulle det vara svårt att bunta ihop så många människor med superråbandsknopen eftersom han bara hade en liten snörstump i fickan.

Superråbandsknopen var Antons hemlighet. Han hade haft lite svårt med det där “vänster över höger och höger över vänster” och en gång när han höll på blev det en alldeles egen knop. Han hade aldrig använt den, eller lyckats göra om den, men han var helt övertygad om att det var världens bästa knop. Superråband för superscouten!

Men eftersom Anton inte ville väcka ännu mer uppmärksamhet genom att bråka med Ida så följde han med henne när hon drog iväg över fältet. Hon gick med bestämda steg fram mot kullen, där det var alldeles packat med folk som satt ner. Tack vare att kullen fanns och att folk satt kunde Anton snart se det som fått Ida att sätta fart. På kullens allra högsta punkt, omgiven av folkhavet stod två män upp.

En av dem var han; mannen som de stött ihop med tidigare, han med de bruna ögonen. Anton kunde inte förmå sig att kalla honom Jesus. Det kändes fänt på något sätt. “M.m.b.ö.”, bestämde han sig för att kalla honom för sig själv. “Mannen med bruna ögon.”

Det hade visserligen de flesta av de här människorna så vitt Anton kunde se, men det var ögonen Anton först lagt märke till. Hur de sett på honom på ett särskilt sätt. Därför fick det bli “M.m.b.ö.” Behövde han ropa på honom någon gång fick väl “duu” duga eftersom “mmbö” knappast skulle få någon att lystra. Det lät mest som om man försökte säga något med munnen full av marshmallows. Anton kände också igen Matteus från tullhuset bland dem som satt nära honom.

Ida ställde sig alldeles nedanför kullen och såg upp mot toppen. Anton ställde sig tätt intill. Här var det tystare. Det verkade som om alla följde samtalet mellan de två på toppen av kullen.

”Men det är ju bara larvigt. Inte ens bröd för 200 denarer skulle räcka till alla dessa människor!”

Mannen med de bruna ögonen skrattade. Inte elakt, utan ett smittande, porlande, glatt skratt.

”Sant, Filippas, så sant! Dessutom skulle vi inte ha någonstans att köpa brödet här ute. Men hur mycket mat har ni då?”

Han som hette Filippas såg sig omkring.

”Är det någon som har något med sig?” Men de som satt där omkring skakade på huvudet.

”Är det verkligen ingen som har något?” försökte Filippas igen.

”Jo, vi har!” Anton höll på att få hjärtsnörp! Det var Ida som ropat. Han försökte trampa henne på tårna så att hon skulle tuga, men han missade och fick istället ont i foten själv eftersom hans stampning träffade en hård sten. Alla vände sig om och såg på Anton och Ida. Anton kände hur det hettade i ansiktet när han antog färgen av en knallskär marsipangris.

”Kom får jag se.” Det var ”Mmbö” som sa det.

”Det är inte så mycket, men något i alla fall”, sa Ida medan hon tog säcken de funnit i tullhuset från Anton och glatt klev fram emot kullens topp. Anton följde efter.

För sitt inre såg han hur superscouten infann sig med två ton Big Mac och fyra tankbilar med Coka Cola, och alla skulle jubla och köpa posters som superscouten supersnabbt skulle signera.

Vad menade Ida? Skulle hon visa bröden och de där små ihoptorkade fiskarna? Fattade hon inte att alla skulle skratta ut dem! Det räckte ju knappt åt dem själva! När han tänkte det så kände han hur det kurrade i magen. Han var ju hungrig! Nu skulle säkert den där mannen ta all mat som var deras. Visserligen kom den från tullhuset, men det var ju de som hade hittat den. Och nu skulle den där urlarviga tjejen ge bort allting! Typiskt!

”Här” sa Ida, när de var uppe på kullens topp. ”Inte så mycket, men i alla fall lite!”

Anton sa absolut ingenting. Stirrade bara ner i marken och väntade på det stora skrattet när han skulle titta ner i säcken. Nu, nu öppnade han väskan. Nu, nu skulle skrattet komma.... men inget skratt kom.

”Vad fint” sa han bara. ”Tack.”

Anton kikade försiktigt upp. Nej, han såg helt allvarlig ut. Inte alls som om han skulle drämma till med gapflabbet.

”Bara man vill dela med sig så räcker det” sa han. Och blinkade åt Anton. Eller var det bara en ryckning i ögonvrån? Anton var inte helt säker.

Så tog han hela väskan, lyfte den på raka armar, vände ansiktet upp mot himlen och sa med hög röst:

”Tack gode himmelske Far att du ger oss bröd att dela med varandra.”

Inget av barnen förstod hur det hela gick till. Ingen annan heller verkade det som. Men han tog ett bröd ur väskan och gav åt den närmaste lärjungen och sa:

”Dela med dig till de andra!” Sen tog han ett nytt bröd och gav åt en annan, och en fick en fisk. Så långt var väl allt OK. Men när han sedan tog upp mer bröd och fler fiskar förstod de inget. De var säkra på att det bara varit fem bröd och två fiskar. Men här plockades det fram massor!

Så stod han plötsligt framför Anton och Ida.

”Här får ni också. Dela det med varandra.” Anton fick bröd och Ida en fisk. Anton delade brödet mitt itu och gav en halva åt Ida. Själv fick han en fisk. En hel fisk! Men Ida hade ju bara fått en och nu hade han en och Ida hade ändå kvar en och han hade själv ett helt bröd i handen och Ida hade ett helt och han hade väl bara fått ett och...

Det gick alldeles runt i skallen på Anton.

”Sätt dig ner och ät och tänk inte så mycket.” Matteus som suttit alldeles intill barnen drog ner Anton på marken, vänligt men bestämt.

”Men, men, det är inte möjligt....” stammade Anton.

”Jag vet” sa Matteus, log och tog en stor tugga av brödet.

Kapitel 7

”Det är inte möjligt!”

Anton var tvungen att gnugga sig i ögonen. På kullen framför dem låg en stad, en hel stad! Nu skulle man kunna tänka sig att Anton och Ida blev glada över att inte längre vara vilse i storskogen. Men båda stod helt förstummade.

För staden liknade inte alls den stad de en gång lämnat tillsammans med patrullen för att gå på hajk. De såg inga höga betonghus, inga bussar, ingen reklam, inga bilar, inga skorstenar som spydde ut rök...ingenting var som det borde vara.

Istället såg de en helt liten stad, åtminstone jämfört med vad de var vana vid. Själva stadskärnan var omsluten av en hög mur som verkade gå runt hela staden. I muren fanns det ett antal portar och genom varje port gick en väg som sedan, utanför muren, delade sig i mindre vägar som försvann åt olika håll ut över landskapet. Utanför muren fanns små hus utspridda här och var. Alla vita, alla fyrkantiga med platt tak. Innanför muren skymtade de också liknande hus, fast de låg tätt tillsammans. Där fanns också några större hus, palats av något slag, och på toppen av kullen ett jättestort tempel. Inte för att någon av dem sett ett tempel förr, men de visste ändå med ens att detta var ett tempel.

Hela staden påminde Ida om ett kort hon fått från sina föräldrar en gång när de rest på charterresa till Grekland. Det var likadana vita hus i staden som på kortet.

"Det är inte möjligt!" sa Anton igen. Något vettigare kunde han inte komma på att säga.

Barnen hade lämnat Matteus, Filippos, och "mannen med bruna ögonen" tidigt på morgonen. De hade frågat efter vägen till närmaste stad och Filippos hade pekat ut i vilken riktning de skulle gå. De hade fått med sig bröd och fisk så att väskan var helt full. Nu var de framme, men ingen av dem hade väntat sig att staden skulle se ut så.

"Tror du den här filmen är slut snart? Eller är vi fast för alltid?" frågade Anton Ida. För han hade alltmer blivit övertygad om att de på något sätt hamnat i en film, eller åtminstone en filminspelning. Någon annan förklaring till allt det underliga kunde han inte komma på.

"Vi kanske skulle kräva ett högt gage" fortsatte Anton. Han tänkte på den där röda mountainbiken som han länge längtat efter men som mamma och pappa sa att de aldrig skulle få råd med.

"Förresten har den alldeles för många växlar, det blir bara en massa strul och så ska jag fixa det och det har jag verkligen inte tid med", brukade pappa lägga till.

"Flytta på er! Nu är det bråttom om jag inte ska missa..."

En man trängde sig förbi dem och skyndade vidare mot staden.

"Missa vadå?" Idas fråga studsade mot mannens rygg. Han hade uppenbarligen inte tid att svara. Han hade lika bråttom som om det ringt in för en kvart sedan till den enda lektion som rektorn kom till för att kolla att alla eleverna kom i tid. Och om de inte gjorde det fick de sitta kvar och skriva fullständiga meningar under en hel kväll...

Anton och Ida följde efter. Fast de sprang inte. Fler och fler människor trängde på, men ingen hade tid att berätta för Anton och Ida vad som var på gång.

"Skynda på lite! Det kanske är något kul på gång!" Anton ökade takten allt mer ju närmare staden de kom. "De kanske delar ut gratis glass? Eller så får man springa genom skum som brandkåren sprutat ut!" tänkte han högt. "Eller så är det en ny scen i filmen som ska spelas in och då kanske vi kan fråga ressigören om vi kan få vara med, han kanske behöver ett par scouter till någon del av filmen, någon sårad som ska lagas eller ett vindskydd som ska fixas."

Egentligen tänkte Anton att han skulle erbjuda superscoutens räddning av någon skön dam, eller varför inte en hel stad, men det ville han inte säga till Ida för hon kunde ju bli avundsjuk.

"Regissör, det heter regissör! Och förresten tror jag inte

att vi är i någon film och om vi nu skulle vara i en film så tror jag inte det fanns några scouter på den tiden som filmen ska föreställa och om det skulle finnas scouter så vill de säkert inte ha några blågröna skjortor för alla andra är ju klädda i vitt och om de skulle vilja ha scouter med blågröna skjortor så tror jag inte att vi skulle passa även om vi nu råkat stöta på Jesus i egen hög person och om vi..."

Här var Ida tvungen att dra efter andan och då passade Anton på att avbryta henne:

"Äsch, glöm att jag sa nåt! Skynda på lite grann istället för att prata så mycket."

De fortsatte längs vägen mot staden. Ju närmare de kom, desto fler människor fick de sällskap av. Det var som när det var julrea i staden där hemma. Alla skulle dit och alla ville komma först. De flesta gick, men några kom ridande på åsnor. De ser ut precis som Ior i Nalle Puh, tänkte Ida. De ser ut precis som en muterad häst på planeten Maximus i galaxen Horibex tänkte Anton. Men ingen av dem sa något.

Inne i staden var trängseln stor. Det sorlade av röster och låg en spänd förväntan i luften. Ida och Anton behövde inte ens fundera på vart de skulle ta vägen. De hade helt enkelt inget annat val än att följa strömmen. Att välja en annan väg var omöjligt, det var som en väldig fors med människor istället för vatten. Strömmen gick mot västra delen av staden.

Plötsligt blev det alldeles stilla i människoforsen. Alla stannade upp och lyssnade mot stadsmuren som skymtade långt bort i änden av gatan.

"Nu kommer han! Hör ni?"

En gammal gumma tittade på Anton och Ida.

"Nu är äntligen befrielsen här!"

"Vadå? Vem då? Hurdå befrielse? Vem är det alla väntar på?" frågade Ida ivrigt.

Men hennes frågor nådde aldrig fram till gummans öron. Hon hade redan vänt sin uppmärksamhet mot det som skulle komma, eller den, och nu blev det liv i folkmassan igen. Rop höjdes från änden av gatan, nere vid stadsmuren.

"Hör du? De ropar på Ossian! Vad gör han här?"

Antons ögon var som pingisracketar. Ossian! Skrotgubben på gatan hemma. Var det honom alla väntade på?

"Dummer! Inte ropar de på Ossian. H-osian-na. De ropar Hosianna!"

Ida lät som skolfröken i egen hög person, tyckte Anton. Hon skulle alltid veta bäst.

"Hosianna? Jaha och vem är det då?"

Men Idas svar drunknade i ropen. Alla människor omkring dem viftade med händerna och ropade "Hosianna!"

Inget av barnen såg något för de var omgivna av vuxna som trängde på och sträckte på halsarna för att se något. Och alla var de klädda i vita långskjortor och mantlar. Det kändes som om de var inestängda bakom en mur av tyg.

Men så hände något. Folk som tidigare fyllt hela gatan flyttade på sig och ställde sig längs sidorna, packade mot husväggarna. Plötsligt var Anton och Ida alldeles ensamma mitt på gatan – och där kom han.

Kapitel 8

”Hosianna! Hosianna, Davids son! Välsignad är han som kommer! Hosianna!” ropen ekade mellan husen. Några slet av sig mantlarna och lade framför honom där han kom ridande. Andra slet av grenar från träden mellan husen. Grenar och mantlar bildade en mjuk matta för den lilla åsnan att gå på.

Just det, lilla åsnan. Anton ville inte tro sina ögon där han stod bredvid Ida mitt på gatan. Eftersom folk ropade så väldigt hade han förväntat sig blanka hjälmar och färggranna slängkappor, plymer och gnistrande svärdsfästen, hundratals vita hästar och soldater i bredd så långt ögat nådde. Men vad var detta att skrika för? En vanlig kille i samma vita lakan som alla andra. Hans var dessutom alldeles dammig! Hans följe såg lika lite imponerande ut. En grupp män som inte stort skilde sig från mängden.

Glada och stolta såg de förstås ut, skrattade och log åt folk där de gick. Men en åsna, och dessutom en liten en! Inte ens häst hade han. Tacka vet jag superscouten, han hade åtminstone haft en patrullflagga stolt vajande i vinden. Och inte nog med det. Nu var de så nära Anton och Ida att Anton såg att det var...

”Det är ju Jesus!” Ida fick ropa för att göra sig hörd. ”Vi vinkar!”

Ida började vifta vilt med båda armarna, men Anton vinkade inte. Han hade ingen lust att vinka och för den delen var han sur. Varför skulle alltid mannen–med–bruna–ögonen dyka upp? Varför kunde det inte komma något häftigt en endaste liten gång? Visst, han var väl sjysst på alla sätt, men någon liten grön varelse från Mars eller så kunde väl dyka upp någon endaste gång. Om livet nu skulle fortsätta att vara som en film, varför kunde det då inte vara en häftig film... En om superscouten till exempel. Anton skulle faktiskt kunna tänka sig att ställa upp i den rollen. Han hade övat entréer framför spegeln hemma.

Han brukade sparka upp dörren till hallen från sovrummet med en enda välriktad spark och hoppa ut till hallspegeln ropandes:

”Hello! I’m the scout, I mean the REAL scout. SuperScout.

You can call me super!”

En gång hade pappa kommit hem medan han förberedde sig i sovrummet utan att Anton hört det. Han fick dörren rakt i ansiktet, tappade matkassarna så alla äggen gick sönder och kunde inte gå ut på en vecka. Han tyckte att en superscout skulle hjälpa till att handla och bära kassarna istället för att öva på entréer. Det förstod inte Anton alls.

Antons drömmier avbröts av att Ida ryckte honom i armen så han for rätt in i en jättetjock mage som stod vid sidan av vägen. Magen stod där naturligtvis inte själv utan tillhörde en man, men mjukt landade han och glad blev han när han förstod att om han stått kvar hade han trampats ner av alla som nu slöt upp bakom mannen på åsnan. Åsnan passerade precis och ”han på den”, Anton förmådde inte ens tänka Jesus, som log lite från åsnan och vinkade åt barnen. Åtminstone tyckte Ida det, för hon ryckte loss Anton ur allt det mjuka, som han nästan fastnat i, och drog honom med sig.

”Kom! Han vinkade åt oss att följa med!”

Ida drog iväg med Anton i fast grepp. Det gällde att hålla i för det var trångt i den väldiga forsen av vuxna kroppar. Det var nära flera gånger att de kommit ifrån varandra men Ida höll i hårt. Stark för att vara tjej, tänkte Anton, där han hängde efter Ida som en trehjulning i ett snöre.

Plötsligt tog det stopp. Ida klämde sig fram med hjälp av armbågarna och genom att trampa en eller annan på tårna. Sandalerna hade inte en chans mot gummistövlarna så tår, fot och ben flyttade lite på sig. För Anton var det bara att hänga med.

Plötsligt var de alldeles intill åsnan och ”mannen–med–bruna–ögon.”

Framför dem stod en grupp ståtliga män. Barnen förstod att de var mäktiga på ett eller annat sätt, för deras kläder var finare än några andra de sett. Deras hår var långt och lockigt och deras uppsyn var förnäm.

”Tig!”

En av männen höjde rösten och så småningom tystnade ropen.

”Hur kan du låta dem ropa så? Du, en enkel snickarson från Nasaret, hur kan du låta dem hylla dig som en kung?”

Det blev alldeles tyst. Anton och Ida hukade sig ängsliga intill åsnan för de såg nu att de här männen var arga. Anton sände en hastig tanke till superscouten.

Då rätade han på sig, han på åsnan, och såg lugnt på den hotfulla klungan framför sig. Så vände han sig om, bort

från de förnäma männen och såg på folket som följt honom och hans röst skar genom tystnaden.

”Se på dem!” han pekade mot de förnäma. ”De kallar sig lärare, de har satt sig själva på Moses stol. Gör därför som de lär er och håll fast vid det.”

Så vände han sig åter mot männen framför och nu var hans röst full av vrede.

”Men handla inte som de gör, för de säger en sak men gör en annan! De binder tunga bördor och lägger på människornas axlar men rör inte ett finger för att rätta till dem! Allt gör de för att folk ska se upp till dem. De skaffar sig breda böneremсор och stora manteltöfsar, de vill sitta främst i synagogan och bli hälsade av alla på torget. Men jag säger er att den som vill vara stor skall vara de andras tjänare! Den som upphöjer sig själv skall falla, men den som är ödmjuk skall upphöjas.”

När han sagt det började folket mumla bakom honom och klungan av män som nyss var så hotfull såg betydligt spakare ut. Så talade han igen. Nu med lägre röst, så att bara männen som stod framför honom och de närmast hörde.

”Varför skulle de inte ropa? Jag säger er att om de tiger kommer stenarna att ropa.”

Så manade han på åsnan och alla följde honom. Männen som spärrat vägen vek åt sidan.

”Somliga klarar sig rätt bra utan superscouten” tänkte Anton, lite besviken fast samtidigt imponerad.

Kapitel 9

”Wow! Vilket bygge!”

Anton var imponerad. På allvar.

”Tja, ungefär som i Aten, fast lite helare.”

Ida var inte särskilt imponerad. Åtminstone ville hon inte visa det för Anton.

”Vadå Aten?”

”I Aten fanns det massor med väldiga tempel, vet du väl. Många var minst lika stora som det här.”

”Hur vet du det?”

”Det har jag sett på bilder och läst om i böcker.”

”Hur vet du då att de finns i verkligheten.”

”Annars skulle man väl inte berätta om dem i böcker, fattar du väl.”

”Så allt som berättas i böckerna har verkligen funnits då? Fantomen och Stålmannen också?” Anton kunde inte låta bli att se så där larvigt ärlig och uppriktig ut när han

ställde den frågan.

”Äsch! Dig kan man ju inte resonera med! Du kan ju inte ens föra ett vettigt normalt samtal utan att dra in dina larviga hjältar.”

Ilskan riktigt sprutade om Ida. Hon vände ryggen mot Anton som kände det som om han blivit duschad med en brandslang.

”Men är ni här? Hur kom ni hit?”

Det var Matteus, som de mötte vid tullhuset för en hel evighet sedan, och som de sedan träffade vid kullen för en lite mindre evighet sedan. Kullen där de fått vara med om det märkliga med brödet och fiskarna.

”Tja” började Anton, ”vi liksom tänkte att ressigören... Aj!”

Ida stampade honom hårt på foten så han kom av sig alldeles tvärt.

”Vi följde efter Jesus hit”, sa Ida istället. Hon tyckte inte att Anton skulle berätta det där om filminspelningen så hon fortsatte genast:

”Själv då? Vad gör du här?”

”Jag följde också efter Jesus hit.”

”Vad är det för en byggnad?”

Ida fortsatte att fråga medan Anton hoppade omkring på ett ben och såg ut som en skällad tomat i ansiktet.

”Det här är ju templet. Vi står alldeles framför hedningarnas förgård.”

Matteus såg lite undrande på Ida och Anton.

”Vet ni inte det? Har inte era föräldrar tagit er med hit?”

”Nä, farsans bil har varit lite skraltig på sistone och jag har ingen aning om vilken buss man ska ta för att komma hit”, sa Anton som nu slutat hoppa omkring.

”Bil? Buss? Skraltig? Vad är det för något?”

Matteus såg allt mer undrande ut.

”Äh, det är bara några namn som Anton hittat på till sina kottar”, sa Ida kvickt och fortsatte innan Anton ens hann dra in luft för att försvara sig:

”Vad ska Jesus göra här då?”

”Offra som alla andra antar jag. En killing eller duva eller nåt. Men man vet aldrig med Jesus. Det berättas att när han just blivit vuxen, tolv år, så satt han här och ställde frågor till rabbinerna som ingen kunde svara på! Han ska till och med ha undervisat dem om ett och annat! Så man vet aldrig...”

Just när Matteus sagt det utbröt ett väldigt oväsen i templet. Matteus såg på Anton och Ida med ett uttryck av både

nyfikenhet och rädsla i ansiktet. Så gjorde han helt om och sprang uppför trappstegen och in mellan de väldiga pelarna. Anton och Ida sprang efter. När de kommit in mellan de första pelarna stannade de bakom Matteus.

Framför dem bredde en väldig öppen gård ut sig. Den var inramad av pelare och bortom den fanns en väldig trappa och en ny rad pelare. Nästan som ett tempel i templet.

Där var fullt med folk som ropade och skrek, några får och getter stämde också in i oljudet. De flesta verkade springa ut ur templet, mot och förbi barnen och Matteus, som om de flydde från något.

”Han är besatt!”

”Rädda sig den som kan!”

”Det är självaste Belsebul som är i farten!”

”Kalla på tempelvakten! Han är komplett galen!”

Snart hade de flesta rusat förbi dem och de kunde se vad alla flydde ifrån.

Som ett rytande lejon, eller som tjuren Ferdinand när han satt sig på getingen, for en man omkring inne på gården. Han höll i något som såg ut som en piska. Med den slog han vilt efter de få som ännu fanns kvar. Han välte de bord som stod utplacerade här och var, och hela tiden skrek han:

”Ut med er! Bort härifrån! Så här kan ni inte göra! Ge er iväg! Ta era usla pengar med er!”

Han slängde en näve slantar efter de sista som förskräckta rusade i skydd bakom pelarna.

När gården var tom, alla var borta eller gömde sig, stod han ensam kvar mitt på gården. Han gömde ansiktet i händerna och axlarna sjönk ner som om han givit upp.

”Kom så går vi fram”, sa Matteus.

”Är du inte klok! Han kanske mördar oss!”

Anton tog förskräckt tag i Matteus mantel för att hålla honom tillbaka.

”Nänä, inte han inte”, log Matteus och lösgjorde sig från Anton.

”Vad dum du är”, sa Ida. ”Ser du inte vem det är? Det är ju Jesus.”

När de kom fram såg Anton mycket riktigt att det var han, mannen med de bruna ögonen.

Han måste ha känt på sig att någon var där för han tog bort händerna från ansiktet och såg på dem. Ansiktet var alldeles strimmigt av damm och tårar.

”Hur kan de göra så? Hur kan de göra så med denna plats?”

Det fanns något så förtvivlat i hans röst att både Anton och Ida kände hur det stockade sig i halsen.

”Jag vet inte, Mästare” sa Matteus och la en hand på hans arm.

”Det är ju ett bödens hus, en helig plats, och se vad de har gjort!”

Han slog ut med armen mot röran omkring dem. Anton la märke till att det som de förut trodde var en piska var en vanlig repstump som nu låg vid hans fötter.

Så log han lite, ”mannen med de bruna ögonen”, och sa:

”Fast lite har jag ju bidragit till röran också!”

Så började han skratta. Ett sån't där skratt som liksom bubblar upp. Börjar först djupt ner i magen för att sedan hoppa ut i varma skrattbubblor. Skrattbubblor som smittar. Matteus började också skratta. Först lite försiktigt men sedan djupt och bullrande och härligt! Anton och Ida skrattade också. Mest för att de var så lättade efter all spänning och för att skrattet var så smittande. När de så skrattat en liten stund blev han allvarlig igen. Såg på Ida, såg på Anton, och så sa han:

”Ingen ska få sko sig på andra människors tro. Det här är en helig plats. Här är min fader. Här finns rum för alla. Ingen får förstöra en sådan plats genom att utnyttja andra. Glöm aldrig det. En helig plats har rum för alla, men ingen får stjäla den andres rum.”

Kapitel 10

De hade följts åt från templet. Jesus, Matteus, Anton och Ida. De gick till ett litet hus, inklämt i en liten gränd. Där hade de ätit tillsammans och sedan sovit tillsammans på ett tak! Matteus sa att man gjorde så ibland. Särskilt om man hade gäster och inte fick plats inne i huset.

Nu hade ett rop nedanför på gatan hade väckt dem.

”Jesus! Jesus från Nasaret!”

De gnuggade sömnen ur ögonen. Jesus stod redan upp. Ida visste inte säkert men hon fick en känsla av att han redan varit vaken ganska länge.

”Det är jag.”

Han gick fram till kanten av taket och såg ner på gatan.

”Kom ner till oss, du som vet så mycket. Vi vill ställa en fråga.”

”Nej, Mästare! De vill bara sätta dit dig. Gå inte ner!”

Matteus var ivrig men talade för döva öron. Jesus var redan på väg nerför trappan från taket.

”Vänta åtminstone på mig!”

Matteus sprang upp ur bädden och efter Jesus.

”Ska vi gå ner och se vad som händer?”

Anton lät lika tveksam som han kände sig. Visst gillade han spänning, men gårdagen hade innehållit tillräckligt av den varan för ett helt år. Eller för en hel vecka för superscouten och det ville inte säga lite. Men Antons fråga fick inget svar. Han var ensam på taket. Ida hade följt Jesus och Matteus utan att han märkt det.

”Typiskt tjejer. Vågade inte stanna här med mig!” mumlade Anton samtidigt som han trasslade sig ur filten han haft över sig under natten. Här hade han ingen lust att ligga kvar själv medan de andra roade sig på Jerusalems nöjesfält. Han, ”mannen med bruna ögon”, hade föregående kväll berättat att de var i Jerusalem. Han hade sagt något om att det var här det skulle ske. Varken Anton eller Ida hade vågat fråga vad det var som skulle ske, för både han och Matteus hade sett så allvarliga ut.

Fler av hans följeslagare hade kommit till huset på kvällen. De hade berättat de mest fantastiska saker om en de kallade Messias. Så småningom hade Anton förstått att de talade om ”mannen med bruna ögon”, men tänkt för sig själv att det där var nog bara rövarhistorier. Det syntes ju tydligt att han bara var en vanlig kille. Ja, inte helt vanlig förstås, han hade ju själv sett det där med bröden och fiskarna och ingen annan han kände skulle ha kunnat bete sig så tokigt som han gjort i templet den dagen. Men att bota folk som varit sjuka hela livet bara genom att säga ett ord, det kunde han inte tro...Om det inte var så att killen var självaste superscouten förstås...fast förklädd...

När de lagt sig försökte Anton viskande få Ida att förstå vad han tänkte men hon bara mumlade att han var tokig och vände sig om och somnade.

När Anton kom ner i huset var det alldeles tomt.

”Det var väl det jag trodde, de har gått till nöjesfältet!”, sa Anton högt till sig själv.

”Tur att jag band ett snörnystan i Idas skärp i går kväll. Nu kan jag bara följa snöret.” Han såg sig omkring och fick snart syn på snöret. Han tog tag i det och började följa det. Men när han kom till ytterdörren fick han plötsligt änden på snöret i handen. Ida hade tyckt att det kändes lite konstigt att gå med ett snöre hängande efter sig, och helt enkelt lossat knuten. Besviken sköt Anton upp dörren. Hur skulle han hitta nöjesfältet? Men ingenting är omöjligt för en som skulle bli Superscout. Han visste ju att myrstackarna stod på södersidan av trädstammen så nog skulle han hitta nöjesfältet...

Men han kom aldrig så långt att han hittade en myrstack. Han hittade inte ens ett träd. För alldeles utanför huset stod en massa människor. De hade format en halvcirkel framför Jesus. Precis när Anton kom ut så släpades en kvinna fram till honom av två bastanta karlar. När de släppte taget om hennes armar föll hon ihop i en hög på gatan.

”Vi tog henne på bar gärning”, sa de. Någon i folkhopen fnittrade högt.

”Vi har fem vittnen! Mose lag befäller att en sådan kvinna ska stenas.”

Han som talade såg ut som något slags ledare för de andra. En ung reslig man med en purpurröd mantel. Inte för att Anton sett purpur i verkligheten men han hade läst att hjältarna ofta hade en sådan och den här mannen såg ut som en hjälte.

”Vad säger du, ’mästare’? Vad ska vi göra?”

Ordet ”mästare” lät som ett skällsord när mannen sa det till Jesus.

Anton såg på ”mannen med de bruna ögonen.” Vad skulle han göra? Inte kunde han väl låta dem göra så där mot en ensam tjej? Anton såg nu att flera i hopen höll stenar i händerna. Otäcka kantiga stenar. Skulle de kasta på mot henne? Så kunde man väl inte göra? Det måste ju göra väldigt ont.

Då böjde han sig ner, ”mannen med de bruna ögonen”, satte sig på huk bredvid kvinnan. Men han sa inget, gjorde inget.

Den reslige mannen i manteln, som nu såg mer blodröd än purpurröd ut, såg sig triumferande omkring.

”Vad var det jag sa?” stod det skrivet i hans ögon.

”Gör något då! Rädda henne!” Det skrek inne i Anton, men inte ett ord kom över hans läppar. Han satt där bara, ”mannen med de bruna ögonen”, satt på huk bredvid kvinnan och ritade lite förstrött med fingret på marken.

Förskräckt såg Anton hur de som inte redan hade stenar i händerna tog upp sådana från gatan. Något otäckt låg i luften. Anton blundade hårt. Det som nu skulle hända ville han absolut inte se... En lång stund gick men inget hände. Anton öppnade ena ögat till en liten springa.

Nu hade ”mannen med bruna ögon” rest sig. Stod mitt framför den reslige i manteln. Han nådde honom bara upp till axlarna men stod lugnt där och såg honom rätt i ansiktet. Så vände han sig plötsligt om mot kvinnan och satte sig på nytt på huk. Anton drog efter andan. Han tog upp en sten från marken! Vad tänkte han göra?

Nu lyfte han den, men inte för att kasta, utan höll upp den inför alla i folkhopen.

”Den som är utan synd kan kasta den första stenen.”

En laddad tystnad följde på hans ord. Några skrapade nervöst med fötterna. Många såg på den reslige mannen som där, alldeles stilla. Så sjönk hans axlar ner och stenen han hållit i gled ur hans hand. Han vände sig tvärt om och gick snabbt tvärs igenom folkhopan och försvann längs gatan. En efter en gjorde de andra likadant. Några slängde ilsket sina stenar i gatan. Andra smög tysta iväg. En stor ring av stenar låg kvar efter dem. Snart var bara

Anton, Ida, Matteus, kvinnan och "mannen med bruna ögon" kvar.

Kvinnan tittade upp och stirrade som förhäxad på stenen i hans hand. Hon såg rädd ut. Rädd och ledsen på en och samma gång. Han satte sig på nytt på huk, framför kvinnan och lade försiktigt lade ner stenen.

"Inte heller jag dömer dig. Gå nu och synda inte mer."

Så reste han sig upp och såg på Matteus och barnen.

"Nu måste vi få lite mat i oss", sa han och gick in i huset.

Men Anton kunde inte följa efter. Det var något han måste göra först. Utan att se på henne gick han fram mot kvinnan som fortfarande stod på knä. Blygt sträckte han fram sin hand mot henne. Hon tog den i båda sina och höll hårt, hårt om den. För ett ögonblick såg Anton upp i hennes ansikte. Så vände han tvärt och rusade in i huset.

Aldrig skulle han glömma det ansiktet.

Kapitel 11

"Ett nöjesfält? Vad är det för något?"

Matteus skrattade ett stort bullrigt skratt.

"Fält har vi och nöjen, men ett nöjesfält...Nej du, då får du nog bege dig till Rom... åtminstone..."

Anton kände sig dum för att han frågat. Det var Idas fel. Anton hade bett henne fråga vad som skulle hända nu i Jerusalem, men hon hade vägrat, så han hade själv frågat. Matteus var nöjesfältet låg. Han var ju säker på att de skulle på nöjesfält. Vad var det annars han, "mannen med bruna ögon", menat med "nu skall det ske"...

Fast efter Matteus stora skratt blev han osäker, kanske var det så att han skulle avslöja att han var superscouten i kväll. Tänk att få möta den verkliga superscouten. Kanske Anton skulle bli upptagen i superscoutpatrullen? Hur som helst skulle i alla fall något hända i kväll, så mycket hade Anton förstått.

Det blev en lång dag i Jerusalem. Anton och Ida gick omkring på egen hand och såg på alla människor. Det var många att se på. Av meningar de snappade upp här och var förstod de att det var dags för påskfirande.

"Konstigt", sa Anton till Ida. "När vi gick vilse för ett par dagar sen var det ju höst och nu säger de att de ska fira påsk fast det inte varit vinter och kallt utan bara blivit varmare."

"Det är väl inget konstigt", sa Ida.

"Det är det väl."

"Det är det väl inte alls!"

"Det är det väl visst!"

"Äsch, så här menar jag. Allt som hänt sen vi gick vilse är konstigt. Att vi träffade Matteus och de andra, brödet som räckte och blev över, åsnan och templet och alltihop."

"Just det", sa Anton triumferande. "Där ser du att det är konstigt att det är påsk."

"Men det är ju det jag säger att det inte är!" Ida började ilskna till. "Om precis allt som hänt är konstigt så är det ju inte konstigt att det händer konstiga saker. Det vore konstigare om det hände vanliga saker. Alltså är det vanligt att det händer konstiga saker och inte konstigt!"

Anton blev alldeles stum. Han förstod att vad han än sa skulle det bli fel och därför höll han tyst.

"Jaså, där är ni äntligen!"

Det var Matteus som kom tillsammans med tre av de andra som hade varit med. Ida kände igen två av dem, Jakob och Andreas, men var osäker på den tredje. Men han såg trevlig ut. Lite yngre än de andra.

"Vilken tur att vi stötte på er. Vi ska just gå och ordna för påskmåltiden och..."

Matteus avbröts av att Andreas ropade:

"Där, där är en man med en vattenkruka!"

Och alla rusade genast fram till den utpekade.

Varken Ida eller Anton förstod varför den mannen var så märkvärdig. De hade sett massor med kvinnor som skickligt balanserade tunga vattenkrukor på huvudet. Det här var visserligen en man, men krukan han bar på var inte ens hälften så stor som de som kvinnorna brukade bära. Men de var naturligtvis nyfikna och skyndade efter Matteus och de andra.

De kom fram lagom för att höra hur mannen med krukan sa:

"...bara om hörnet."

Sen gick han sin väg igen.

"Bra", sa Matteus. "Då ställer vi i ordning så går du, Andreas, och meddelar de andra."

Andreas gav sig av åt ett håll och de andra vände sig för att börja gå åt det andra.

"Stopp!"

Det var Ida. Hon ställde sig mitt framför de förvånade männen och höll upp handen.

"Minns att det är vi som tillhör himlen! Nu får ni faktiskt berätta vad som ska hända, vi är patrullscouter och faktiskt inte något ni bara kan släpa omkring som en packe björkved!"

Anton blev mot sin vilja imponerad. Ida var faktiskt inte så tokig i alla fall, inte alls som superscouten, men i brist på bröd får man äta limpa...Så brukade hans farmor säga när något inte riktigt blev som man önskade men bra ändå.

Matteus skrattade så där bullrande. Men så blev han plötsligt allvarlig och böjde sig ner och såg först på Ida, sen på Anton.

”Det är rätt. Förlåt oss.”

Anton blev generad av Matteus allvarliga uppsyn och såg ner på sina gröna gummistövlar men Ida sa glatt:

”Visst. Det är OK, bara ni inte gör om det.”

”Jag lovar”, sa Matteus lika allvarligt.

”Så här är det. Vi ska ordna för påskmältiden.” Det var Jakob som berättade. ”Jesus sa att vi skulle gå in till stan och där möta en man som bar på en vattenkruka. Han skulle visa vart vi skulle gå och nu är vi på väg upp till det rum han sa att vi fick använda.”

En lång stund senare var alla samlade i ett stort rum i övervåningen på ett hus lite i utkanten av Jerusalem. Det hade inte blivit riktigt vad Anton och Ida skulle menat med påskmåltid. Inget påskris, inga färgglada fjädrar eller ägg, och värst av allt: Inget påskgodis, inte ett ynka litet geléägg! De hade ätit väldigt enkelt. Ett platt lite trist bröd och vatten till det. Några olika röror stod i små skålar men Anton hade bara smakat en – surt! – och sen inte provat något mer. Matteus hade sagt att de åt så för att minnas en gång då Israels folk hade blivit tvugna att ge sig av så hastigt att de inte hunnit laga ordentlig mat.

De hade inte heller sjungit glada sånger om den äggsjuka hönan Agda, som Idas pappa alltid brukade stämma upp. Nej, stämningen hade tvärtom varit ganska dyster. Petrus, en av dem som barnen kände igen, berättade hela den spännande historia om Israels folk i Egyptens land, men annars hade de mest viskat lågmält med varandra och ”mannen med bruna ögon” hade suttit tyst och sett dyster ut.

Tråkmåns, tänkte Anton där han satt bredvid Ida och stoppade i sig det sista av brödet. Då tystnade plötsligt alla.

”Vad sa du?” Det var Petrus som bröt tystnaden och han vände sig till Jesus.

”En av er kommer att förråda mig.”

Han sa det så enkelt. Men smärtan i hans ögon fick Anton att tappa brödet i bågaren. Förläget fiskade han upp det medan männen runt bordet blev allt mer högljudda.

”Det är väl inte jag, mästare?”

”Aldrig i livet skulle jag förråda...”

”Jag svär vid himlen och allt heligt, jag kommer aldrig att förråda dig!”

Jesus tystade dem alla med en handrörelse och sa:

”Det är en av de tolv. Han som doppar i skålen tillsam-

mans med mig. Människosonen går bort som det står skrivet, men ve den människa genom vilken han blir förrådd! Det hade varit bättre om hon aldrig blivit född!”

Ida kröp intill Anton. Rädd för det som låg på lur i rösten. Smärtan och vreden. Anton satt och stirrade stint ner på sin bit bröd som nu låg på bordet och sakta spred en allt större pöl omkring sig.

Men så förändrades rösten, blev varm och nära. Båda barnen såg upp.

”Tag och ät, det är min kropp som offras för er.”

Han hade lyft upp ett brödstycke och räckte det nu till dem, var och en fick bryta en bit. Det var tyst och högtidligt.

Så lyfte han sin bågare med vin och sa:

”Drick av den allihop. Det är mitt blod som ges för er och många. Aldrig mer skall jag dricka vin, förrän den dag jag kan dricka det nya vinet i Guds rike.”

Så skickade han bågaren runt bordet. Alla drack. Anton och Ida också, efter att Matteus räckte dem bågaren och nickat. Aldrig hade Ida känt en sådan smak. Inte för att det var första gången de smakade vin, vilket inte var särskilt gott, utan för att orden, stämningen, allt tillsammans fyllde henne på ett så förunderligt sätt.

”Pang!”

Tystnaden bröts plötsligt av dörren som slog igen. Någon hade gått ut. Alla såg sig förvirrat omkring, alla utom Jesus som tigande såg ner i bordet. Vem hade gått? Varför?

Kapitel 12

”Brrr!” Anton försökte dra filten tätare omkring sig.

”Lägg av! Jag fryser lika mycket som du!”

Ida drog i andra änden av filten.

”Förresten är du kille så du ska offra dig för min skull. Ut och frys. Du kan ju tänka dig vad den där superscouten skulle gjort. Han skulle säkert fixat en härlig brasa som vi kunde värma oss vid. Tämt med bara två pinnar. Eller flinta och fnöske...”

Men Anton hade för en gångs skull ingen lust att tänka på någon superscout. Absolut inte någon som lämnade den värme som filten trots allt gav.

Efter att de delat bröd och vin vid påskmältiden hade de gett sig av. Anton och Ida hade också gått med. De hade vandrat genom staden och sedan följt en väl upptrampad stig som slingrat sig uppåt någon kilometer. Så hade de kommit till en låg mur med en enkel grind genom vilken de gått in.

”Getsemane” hade Matteus viskat till barnen när de gick

in. Anton hade trott att det var ett lösenord för att de skulle bli insläppta och upprepat Matteus viskning till den som stod kvar vid grinden när de passerade.

”Just det! Getsemane heter den”, svarade han högt och tydligt.

”Klant!” tänkte Anton för sig själv. Han avslöjar ju allt. Tänk om någon ligger på lur i buskarna, då vet de ju lösenordet nu!

Men sedan, när de satt invirade i filten och Anton hade berättat för Ida vilken klant som var med dem, hade hon kallt konstaterat:

”Det är stället som heter så. Den här trädgården. Det är inget lösenord.”

Sedan hade hon mumlat något om ”grabbar som lever i en fantasivärld” men Anton hade inte orkat argumentera.

Nu hade de suttit en bra stund i nattkylan i Getsemane. ”Mannen med bruna ögon” hade gått iväg en bit tillsammans med Petrus, Jakob och Johannes. ”För att be”, hade han sagt. Så hade han sagt att de andra lärjungarna också skulle vaka och be. Fast de flesta hade lagt sig ner och somnat med en gång.

Ida och Anton var de enda som var vakna. Fast inte för att de bad, de visste inte vad de skulle be om, utan snarare för att det var så kallt och samtidigt spännande. Luften var liksom tjock av spänning och förväntan, ungefär som när man inte kan sova natten innan julafton för man är sprängfull av glada förväntningar, fast nu var det liksom tvärtom. Det var något tungt och mörkt som låg i luften.

Han hade också känt av det, ”mannen med bruna ögon”, det syntes i hans ansikte när han gick iväg. Förresten hade det synts redan under måltiden, något annat på botten av de bruna ögonen. Sorgset, smärtsamt, ungefär som om han såg en mycket nära vän som mätte väldigt dåligt. Det hade viskats lite lärjungarna emellan medan de gick upp mot Getsemane. Det var något om Judas. Anton och Ida hade räknat ut att det måste vara den unge mannen som först var med och ordnade för påskmåltiden och sedan försvann så mystiskt från den.

”Sch! Hör du?”

Ida satte sig kapprak med alla sinnen på helspänn.

”Nä, vadå? Jag hör inget annat än vinden” sa Anton. ”Du bara inbillar dig! Typiskt så där som mörkrädda tjej...”

Anton avbröt sig mitt i sin bästa jag-är-i-alla-fall-ingen-sån-där-fjantig-tjej-ton och lyssnade spant.

Genom tystnaden i trädgården hördes, nu alldeles tydligt, högljudd gråt. Om man nu kan kalla det gråt. Det var något så förtvivlat, något som varken Anton eller Ida hört tidigare eller någonsin skulle få höra igen. Det var som om den som grät hade all världens sorg inom sig. Så hörde de ord mitt i gråten. Med förtvivlans röst sa någon: ”Om det måste hända, så låt det hända nu.”

Anton och Ida tittade förskräckta på varandra. Vad var det som hände. Skulle någon bli dödad? De vågade inte röra ett finger. Tänk om någon var där ute i mörkret och väntade på dem, väntade för att... Det var så hemskt att de inte vågade tänka längre än så. De tryckte sig mot varandra. Kröp ihop under filten i mörkret så att de mest av allt liknade en stor grå sten. Nu, nu kom det någon.

”Så ni har somnat.”

Det var han. Det måste ha varit han som barnen nyss hörde, för rösten bar fortfarande spår av förtvivlan. Fastän de inte såg hans ansikte förstod de att de bruna ögonen fortfarande var fulla av tårar. Försiktigt kikade de fram under filten.

”Barnen har hållit sig vakna, men ni, ni sover.”

Männen, som legat ner, hade vaknat av hans röst och reste sig försiktigt. Skamsna såg de på varandra för att slippa känna att de var ensamma om att ha somnat och gjort sin mästare besviken.

Men de fick annat att tänka på när det plötsligt hördes röster av många människor nerifrån grinden de kommit in genom. Utan att någon sagt något sökte de sig närmare varandra och ställde sig i en klunga bakom Jesus. Anton och Ida vågade inte röra sig ur fläcken, men de hade nog gärna gått fram och ställt sig bredvid honom. Han såg så ensam ut där han stod och såg bort mot ljusskenet. Ett sken som tillsammans med rösterna växte sig starkare och kom allt närmre.

De var många som kom. Säkert femtio. Facklorna de bar lyste på allvarliga sammanbitna ansikten. Några hade uniform och svärd i händerna. De stannade en liten bit ifrån. Såg plötsligt lite osäkra ut när de fick syn på gruppen av män och honom som stod där ensam och lugn och väntade på dem.

Då banade sig plötsligt en ung man fram emellan dem. Det var den lärjunge som smitit från måltiden tidigare. Han som barnen av viskningarna på vägen upp förstätt hette Judas.

Han såg rädd ut men gick med ett par snabba steg fram till Jesus. Hälsade honom som barnen sett dem göra många gånger.

”Rabbi” sa han och kysste honom på båda kinderna.

”Min vän, nu har du gjort ditt.” Jesus såg på Judas som stod kvar framför honom. Förvirrad. Som om han trott att Jesus skulle slå till honom.

Men nu blev det med ens rörelse bland dem som kommit. Allt hände mycket fort. Flera män slöt raskt upp omkring Jesus, grep honom hårdhänt i armarna och började dra iväg med honom i riktning mot staden. Då hände något. En av lärjungarna drog sitt svärd och högg till mot en av männen som höll fast Jesus. Ida sa efteråt att hon trodde det var Petrus, men allt gick så fort och det var så mörkt, så hon var inte riktigt säker.

Anton lade märke till att det var ett sådant där kort svärd som många av de romerska soldaterna hade. Mannen skrek till och tog sig mot örat med handen och blod sippade fram mellan fingrarna.

Då slet sig Jesus fri och ropade med en röst som skar genom larmet:

”Nu räcker det! Låt bli svärd! Den som tar till svärd kommer också att förgås med svärd!”

Alla stannade tvärt och tystnade. I tystnaden sträckte Jesus ut sin hand och la den mot det skadade örat och blundade. När han tog bort handen blundade Anton för han gillade inte att se blod. En gång när han var mindre, hade han faktiskt svimmat. Det var när han höll på att tälja ett träsvärd och skar sig i tummen, men det visste ingen utom mamma och pappa. Ida som var mer nyfiken än rädd såg förvånad att det inte fanns något otäckt att se, bara ett helt vanligt öra och några blodstänk på halsen som Jesus torkade bort.

Sedan vände han sig mot dem som stod runt omkring och sa:

”Varför kommer ni nu? Jag har varit i templet varje dag men ni gjorde ingenting. Men nu kommer ni med svärd och griper mig som om jag var en simpel tjuv.”

Ingen sa något eller gjorde något. Då la han till:

”Gör nu vad ni måste. Det som skall hända, det händer också.”

Då tog de tag i honom på nytt och förde honom med sig. Ut ur Getsemane.

Plötsligt blev det tomt och tyst. Kvar var bara barnen, Petrus och Judas. Petrus såg efter skenet som följde dem som gått. Så sa han, vänd mot barnen:

”Det är väl bäst att vi följer efter och ser vart de tar vägen med honom.”

När Petrus talade sjönk Judas plötsligt ner i gräset och upprepade mumlande, mest för sig själv:

”Jag var tvungen...jag var tvungen...”

Så höll han på medan Petrus, Anton och Ida långsamt började följa skenet från facklorna ner mot staden igen. Det sista de hörde när de lämnade Getsemane och Petrus stängde grinden ordentligt efter dem var hur Judas ropade upp mot den svarta himlen:

”Jag hade inget val! Varför just jag?” Sedan blev allt tyst.

Kapitel 13

Det brann en stor eld mitt på gården. Gnistorna yrde vilt mot den stjärnklara himlen. Det var mycket folk som

satt runt elden, många småpratade med varandra och Anton och Ida satt hopkrupna tätt intill Petrus. Egentligen var det ganska mysigt men Ida kunde inte låta bli att tänka på vad som nu hände med Jesus.

Var de elaka mot honom? De hade inte sett så snälla ut när de drog iväg med honom. Nu hade de tagit honom med sig in i det stora hus, nästan palats, som elden brann framför.

Antons tankar gick åt samma håll. Om ändå superscouten kunde komma någon gång. Han hade vetat hur man skulle frita Jesus. Kanske genom att starta en liten eldsvåda här på gården, tända på någons mantel och under förvirringen som uppstod smita in i huset och knyta upp de omöjliga knoparna som band honom. Eller fila upp kedjorna med specialfickkniven. Sen skulle han visa vägen med en fackla genom ett virrvarr av korridorer och ner i en hemlig underjordisk gång. Med hjälp av en kompass gjord av en synål orientera genom fuktdrypande grottor och sen föra dem alla upp i solvärmen på en helt trygg plats långt utanför stadsmuren... Men ingen superscout dök upp. Om man åtminstone haft en korv att grilla... eller en marshmallow så att det funnits något annat att göra än att bara vänta...

Petrus satt och stirrade mot palatsets portar.

”Det är här judiska rådet håller till” sa han när Ida frågade vad det var för en stor byggnad.

”De ställer honom inför rätta för förräderi, eller hädelse sa han när Anton frågade vad de gjorde därinne.

”Vad är hädelse? Är det något man kan äta?” undrade Anton, halvt på skämt och halvt på allvar.

Ida kunde inte låta bli att skratta till när hon hörde Antons fråga. Men hon tystnade snart när hon hörde Petrus svar.

”Det är när en människa kallar sig själv Gud. Den som gör det ska stenas till döds enligt våra lagar. Men som tur är får de inte döma till döden längre, det goda har i alla fall romarna fört med sig. Det är bara romarna själva som dömer folk till döden, men det är de bra på.”

Ida rös till när hon hörde Petrus. Han var så mörk i rösten när han sa det där om dödsstraff. Det kändes ungefär som om någon svept in henne i en kall våt filt. Tänk att folk i en ring och kastar stenar på en tills man dör. Fy, att människor kan göra något sådant! Men det är väl inte så mycket bättre att tillverka vapen som kan döda flera hundra på en gång. Det gjorde man i Sverige, det hade deras patrulldare berättat en gång. Självt var hon visst ”passifist”, vad nu det kunde betyda? Det var nog något fint för hon lät så stolt när hon sa det.

Anton hade fått något bestämt i sin blick sen han hört Petrus berätta om steningen. Han struntade i superscouten som aldrig ville dyka upp. Jag får fixa det själv, tänkte han. Jag tar det där stora vedträet och kastar det på den feta gubben där borta. Hans mantel ser ut att brinna bra

och så kommer han nog att skrika högt. Så blir alla förvirrade och tror att vi är anfallna av marsmänniskor och börjar springa omkring. Då kan vi befria fången. Nu eller aldrig, tänkte han.

Men just som han skulle böja sig fram för att gripa om vedträet reste sig en ung kvinna som satt mitt emot dem på andra sidan elden. Hon pekade rakt på Petrus och ropade så att alla på gården hörde det:

”Du var också med honom! Han är en av dem!”

Det blev alldeles tyst. Alla samtal avstannade och det enda som hördes var eldens sprakande.

Kvinnan som ropat stod kvar och pekade anklagande. Anton och Ida såg på Petrus. Vad skulle han svara? Han såg upp på dem som stod runt omkring och sa:

”Vem talar du om kvinna? Jag känner honom inte!”

Ögonblicket av spänning var förbi. Folk började prata och diskussionen om vad som skulle ske med Jesus tog fart på nytt. Antons beslutsamhet hade försvunnit och Petrus satt helt tyst och stirrade in i lågorna.

Ida vågade inte titta på Petrus. Varför hade han sagt så där? Han var ju den av männen som verkat känna Jesus allra bäst. Medan hon satt och funderade fick hon syn på en man som stod och stirrade på dem en liten bit bort. Hon tyckte att han såg elak ut och skulle just säga något om det till Anton när mannen tog några snabba steg framåt, lutade sig ner mot Petrus och såg länge in i hans ansikte. Så sa han, sakta, högt och tydligt:

”Visst är det så. Du är också en av dem.”

Petrus såg inte upp. Han ruskade på huvudet och sa tyst:

”Nej, har jag sagt. Jag hör inte till dem. Nej, har jag ju sagt, inte alls till dem.”

Ida tyckte synd om honom. Det kunde inte vara så lätt med alla dessa människor omkring. Hon hade också ljutit. Sagt att hon inte alls gick på scouterna i kyrkan när några av de tuffare killarna i klassen frågat med ett sånt där elakt tonfall. Det hade känts botten. Men hon vågade inte annat. Vem vet vad som kunde ha hänt annars. Hon hade sett andra som gjorde fel ”grej” bli utfrysade och utskrattade. Det var nog det Petrus var rädd för. Ida förstod honom mycket väl och tyckte synd om honom. Hon kröp lite närmare intill för att visa det. Petrus la armen om hennes axlar och så blev de sittande.

En liten stund senare hade Anton och Ida somnat där de satt och elden falnat till glöd. Men nu vaknade de tvärt vid ljudet av höga röster. Petrus stod upp omgiven av tre stora karlar. Den som stod mitt för Petrus ropade med triumf i rösten:

”Där hör ni, han är också från Galileen! Precis som hädar-

en Jesus! Låt oss ta honom till rådet!” I skenet av glöden såg Anton och Ida hur hans ögon lyste av triumf när han såg på Petrus.

Petrus stirrade envist ner i marken men sa, eller snarare ropade:

”Visst är jag från Galileen, men jag förstår inte vad ni menar. Jag känner honom inte säger jag ju!”

I samma ögonblick som han sa de orden lystes gården upp av facklor. Dörrarna till palatset hade slagits upp och där stod han, ”mannen med bruna ögon”, omgiven av vakter. Det blev överklagt tyst på gården och någonstans i staden gol en tupp. Alla som var kvar på gården vände sig om och såg på honom, men han såg bara på Petrus. Sa inget, såg bara, med ögon fyllda av tung sorg.

Petrus fick inte fram ett ord. Skakade bara sakta på huvudet, vände om och sprang iväg, bort från elden, ut i mörkret. Ida hann se hur det blänkade av tårar i hans ögon när han sprang.

”För honom till prokuratorns residens” befallde den man som ledde vaktstyrkan. Och de drog iväg med honom.

Kapitel 14

”Det är inget för små barn” sa de vuxna när Anton frågade om de fick följa med. ”Små barn!” Anton fnyste. Så spände han ut bröstet så mycket han kunde under den scoutskjortan, sträckte på sig så att han nästan halkade ur stövlarna, och sa med stolthet:

”Jag är inget barn. Jag är su...”

Han hade så när sagt ”Superscout” men kom på att Ida hörde honom och sa istället bara:

”Jag är faktiskt scout.”

”Ja, ja, det är bra”, sa de vuxna med en röst som egentligen menade ”kom igen om en så där 30–40 år så kanske du begriper” och såg på honom som om han inte förstod mer än en drickaback med coca-cola. Anton kokade av ilska. Jag ska minsann visa dem! tänkte han för sig själv.

Han vaknade tidigt den här morgonen. Efter kvällen ut-
anför judiska rådet hade de letat sig tillbaka till huset i gränden och somnat på taket igen. Men utan Jesus denna gång. Han rullade så tyst han kunde av madrassen som var utlagd på golvet och smög iväg, så tyst man kan smyg-
ga i ett par gröna gummistövlar av märket Viking. Dörren knarrade lite men Anton trodde inte någon vaknat av ljudet.

Han hade fel. Anton hann bara ta ett par steg nerför gatan innan Ida var ifatt honom. Han gjorde sig beredd till en lång förklaring varför flickor inte kunde följa med när superscouten var på uppdrag men teg när han såg Idas beslutsamma min.

”Jag följer med dig”, sa hon bara och gick iväg före honom.

Anton följde efter. Egentligen tyckte han att det var ganska skönt att inte vara ensam. De visste inte riktigt vad som skulle hända denna dag. Inte heller var det skulle hända. Men de hade hört de vuxna tala om att det skulle bli någon form av möte där ödet skulle avgöras för honom som förts till romarna.

”Vi måste se till att det blir Barabbas istället. Vi måste vara många”, hade de vuxna sagt, men sedan börjat viska så att varken Anton eller Ida kunde höra.

”Titta, en soldatgrupp”, sa Ida och pekade nedåt gatan.

”Patrull”, sa Anton.

”Var då?” Ida såg sig snabbt omkring. ”Jag kan inte se en enda scout så långt ögat når! Var är dom?”

”Inte en scoutpatrull, fäntratt. Patrull, det heter patrull och inte soldatgrupp”, sa Anton så tålmodigt han bara kunde.

”Spelar väl ingen roll. Vi följer efter dom. De ska säkert dit där det ska hända. Han skulle ju föras till romarna, det hörde jag tydligt att de sa.”

Anton gillade inte att Ida återigen hade tagit initiativet, men eftersom han också tyckte att det var en bra idé så sa han inget utan började istället följa efter patrullen.

De fick gå länge. Verkade som om patrullen skulle runt hela sta’n men till slut förstod de att målet närmade sig. Ett väldigt palats, omgivet av en hög mur låg i utkanten av staden. I porten stod flera soldater med stiliga plymer på hjälmarna.

”En sån skulle jag vilja ha” slank det ur Anton innan han hann hejda sig.

”Till vadå? Ska du sopa tältet med den eller?”

Anton hade inget svar på en så dum fråga.

”Tjejer”, sa han bara med ett så menande tonfall han kunde åstadkomma.

De vågade sig inte in genom porten så länge det bara stod soldater där. Men efter att ha stått och tryckt någon timme i en port mittemot såg de några komma gående längs gatan. Det var en grupp män och kvinnor som helt enkelt klev in mellan soldaterna som steg åt sidan och släppte förbi dem efter att hastigt ha kikat i matkorgar och under mantlar. Fler och fler kom och gick in genom porten till palatset. Anton och Ida hörde hur sorlet växte innanför muren.

”Jaså, här står ni och trycker.”

Det var Matteus. Med sig hade han Jakob och Andreas och dessutom Salome och några andra kvinnor de kände igen

sen tidigare.

”Tänkte nästan att ni letat er fram hit. Det är väl lika bra att ni får följa med in då. Ni har ju varit med om det mesta redan.”

Glada över att få gå i tryggt sällskap gick Anton och Ida med de vuxna in genom porten. Innanför muren hade det redan blivit trångt med folk. Det pratades och skrattades och några åt av medhavd mat. Matteus var en stadig karl. Ungefär som pappa fast han är lite tjockare på mitten, tänkte Ida när de följde Matteus genom folkmassan. De stannade nära palatsets ingång där det fanns en stor balkong med ett vackert utsirat räcke ovanför portarna.

Fler och fler människor kom och snart var det så mycket folk att de knappt kunde röra sig.

”Verkar som om halva Jerusalem kommit hit idag. Vi får skrika högt, det är många som vädrar blod.”

Matteus röst lät spänd.

”Nu kommer han.”

Först ut på balkongen kom fyra soldater i röda mantlar och med väldiga plymer på hjälmarna. De satte varsin lång trumpet för munnen och blåste en fanfar som fick alla att tystna och vända sig mot balkongen.

En man klev självsäkert fram mellan soldaterna. Han var inte klädd som en soldat men hade ändå något förnämt över sig och det gick ett sus av förväntan genom folkmassan.

”Vem är det då?”

Anton ryckte Matteus i manteln.

”Han heter Pilatus, det är han som har makten över död och liv. Arma människa.”

Kapitel 15

Anton förstod inte vem han syftade på med ”arma människa”, men hann inte fråga något mer för mannen som hette Pilatus höjde en hand till tecken på att han skulle tala. Han log vänligt mot folkmassan och sa:

”Invånare i Jerusalem. Era romerska välgörare vill även i år visa sin goda vilja och ge en fänge fri.”

När han kommit så långt tog Anton generat ner sin hand från pannan och tryckte ner den djupt i fickan. För ett ögonblick hade han trott att Pilatus höjda hand skulle vara någon form av scouthälsning. Anton försökte alltid vara först i patrullen med de tre fingrarna mot pannan och ett högt och tydligt ”alltid redo.” Men den här gången var det ingen scouthälsning och han hann hejda sig innan ett tydligt ”alltid redo” slank över hans läppar.

Han såg sig snabbt omkring men ingen hade sett hans fadäs. Alla stod och såg upp mot Pilatus och väntade på

fortsättningen. De behövde inte vänta länge.

”Ert så kallade råd, Pilatus röst var fylld av förakt, har fört till mig en man som ni anklagar för hädelse och uppvigling. Nu har jag förhört honom själv men kan inte finna honom skyldig till något.”

Vid de orden spred sig en oro i folkmassan. Någon ropade högt:

”Han förtjänar dödsstraff! Han har hädat!” Och fler tog upp ropet: ”Döda honom! Korsfäst honom!”

Matteus och de andra hade just börjat ropa:

”Oskyldig! Hör vad romaren säger: oskyldig!” när Pilatus höjde handen på nytt och ropandet sjönk till ett dovt mummel.

”Nu finns här i palatsets källare två fångar. Jesus Barabbas, upprorsmakare, fridsstörare och mördare, och så denne Jesus som kallas Messias. Vem vill ni att jag ska frige?”

Som en orkan steg ropen ur många hundra strupar. Matteus och hans vänner skrek sig hessa för Messias men deras rop hördes inte över de andras: ”Ge Barabbas fri och korsfäst Jesus hädaren! Ge Barabbas fri och korsfäst Jesus hädaren!”

Pilatus såg mycket betänksam ut och höjde handen på nytt. Så småningom tystnade ropen. Pilatus sa: ”Men den ni vill att jag ska döma har inte gjort något som jag kan döma honom till döden för, jag ska ge honom en läxa och sen släpper jag honom. Jag kan...”

Men fortsättningen drucknade i ropen: ”Korsfäst! Korsfäst! Korsfäst!”

Återigen höjde Pilatus handen, men ropen steg allt vildare: ”Korsfäst! Korsfäst! Korsfäst!”

Pilatus skakade på huvudet och sa något till den soldat som stod närmast. Han satte trumpeteten till munnen och tvärs genom ropandet skar en gäll trumpetstöt. På ett ögonblick fylldes balkongen av romerska soldater som såg väldigt hotfulla ut. Det hördes också slammer längs muren och framför palatset och snart var folkmassan helt inringad av vassa spjut och hårda sköldar.

Ropandet dog sakta ut.

”Minns vem som har makten!” Nu fanns det inget kvar av det leende Pilatus hade börjat med. Hans röst skar sig av vrede när han på nytt ropade:

”Jerusalems folk. Hör vad jag säger. Minns vem som har makten!”

Så stod han tyst en stund. Ingen vågade säga något. Såg bara oroligt från spjutspetsarna till Pilatus ansikte.

Så nickade Pilatus för sig själv, som om han fattat ett

beslut. Han tog ett steg till den närmsta soldaten och viskade något till honom. Soldaten vände sig om och gick in i palatset. Fortfarande vågade ingen säga någonting. Så återvände soldaten. Istället för spjut och sköld höll han ett krus i händerna.

Pilatus sträckte fram sina båda händer och soldaten slog vatten över dem. Det var ett stort krus med mycket vatten men Pilatus såg inte ut att ha bråttom. Han gned noga händerna i vattnet tills kruset var tomt.

Då såg han ut över folkmassan. Höll upp båda sina våta händer och sa:

”Ni ska få som ni vill, men se på mig. Jag är oskyldig till den mannens blod!”

Så vände han sig till en soldat med mycket guld på uniformen och sa de ord som alltid skulle leva i barnens minne:

”Låt dem få som de vill. Frige Jesus Babbas och korsfäst den andre. Spika också dit en skylt med ”Judarnas Konung“ över hans huvud så får de något att tänka på.”

Sen hörde de inget mer för Matteus förde dem bestämt därifrån.

”Det finns inget vi kan göra” sa han bara och föste dem framför sig.

”Jag stannar i alla fall.”

Det var Salome, den unga kvinnan. Modig tjej, tänkte Anton för sig själv. Så'n kanske Ida också blir. Han tog försiktigt hennes hand där hon gick och höll Matteus i handen, för han behövde också känna att någon annan var nära. Men högt sa han inget. Han var alldeles för uppfylld av det han varit med om.

På en gång rädd och ledsen.

Kapitel 16

Det som sedan hände förstod Anton och Ida bara glimtar utav. I en rasande fart fördes de av Matteus och de andra hit och dit genom stadens gator. Ingen ville egentligen berätta vad som var på gång. Det är för farligt för små barn att veta om, sa de när Ida frågade vart de skulle.

Anton och Ida märkte att de var rädda. Av de brottstycken av de vuxnas samtal de lyckades uppfatta förstod de att något fruktansvärt höll på att hända.

Så småningom kom de till ett hus som låg strax utanför stadsmuren. Där blev de tillsagda att hålla sig i ett rum i övervåningen. De hörde mumlande röster nerifrån men kunde inte höra vad som sades.

Efter en lång väntan, som Ida tillbringade med att rita hästar i dammet på golvet och Anton med att lära sig slå en överhandsknop i åtta baklänges, vilket han inte lyckades med eftersom han inte riktigt visste hur man gjorde den framlänges, så hörde de ett väldigt ljud utifrån.

”Jippi! En cirkus!” ropade Anton, för precis så lät det. Som

om ett väldigt cirkusfölje drog fram genom staden.

Båda rusade bort till fönstergluggen. Först såg de ingenting, bara hustaken och långt borta en kulle. Men de hörde. De förstod snart att det inte var någon cirkus utan människor. Många människor som förde ett väldigt oväsen. Skratt och skrik och gråt om vartannat. Det var en kakafoni av ljud från något som rörde sig genom stadens ytterkant utan att Anton och Ida kunde se dem.

Anton önskade att han hade röntgenblick, men hur han än koncentrerade sig och knep ihop både ögon och tår, så förblev husväggar det enda han såg.

”Titta där!”

Ida pekade bortåt kullen. Där kom det en massa folk gående i ett långt tåg. Längst fram såg det ganska välordnat ut men sen verkade folk komma huller om buller. Det gick inte att urskilja vilka det var, eller hur många, de var för långt bort.

”Aha, romerska soldater, och säkert fångar” sa Anton viktigt. Han hade sett hur solen blänkte i det som måste vara vapen och hjälmar, och fångarna hade han fantiserat dit.

”Fångar? Inte alla de där. Det måste vara flera hundra” invände Ida.

”Inte alla naturligtvis. De flesta är väl bara med för att se på.”

”Se på vadå?”

”Avrättningen så klart. Det är väl några som ska skjutas... eller giljotineras kanske” la Anton till när han kom på att han inte sett några skjutvapen bland soldaterna. Verkar inte ha uppfunnits några sådana än, tänkte han för sig själv.

Han tyckte det hela var oerhört spännande. Kanske skulle superscouten dyka upp nu. I de flesta filmer han sett så brukade alltid hjälten komma vid sådana här tillfällen. Rusa fram mellan soldaterna som inte hann reagera förän de fångna var fria och på väg därifrån. Då brukade hjälten hitta på någon finurlig undanmanöver, släppa en rökbomb eller ordna så att ett hus rasade ihop på andra sidan så att alla soldaterna rusade dit. Längre än så hann inte Anton i sitt funderande innan Ida avbröt honom:

”Avrättas? Men tänk om... tänk om det är...”

Hon förmådde inte säga något mer och Anton förstod att det inte var någon film.

Han kände hur tårarna steg i ögonen och hur en tung klump av gråt växte i halsen. Han vände sig bort och stirrade in i väggen medan tårarna rann över kinderna. Ida kom och ställde sig bredvid honom och det gjorde ingenting att hon såg att han grät för det gjorde hon också. De höll varandra i hand och stod så länge, så länge gråten räckte.

Sedan satte de sig i ett hörn av rummet så långt från fönstergluggen de kunde. Ida tittade inte ut genom gluggen någon mer gång. Anton kikade ut en gång, kände sig tvungen på något sätt. Långt borta såg han att det nu stod tre kors på kullen som inte funnits där tidigare och att bara några få människor stod kvar.

Han förstod att de där som stod rakt upp var soldater som vaktade. Vaktade vad? Han ville inte tänka på det. Försökte tänka på allt annat. På mamma och pappa, hur de skulle hitta hem, på den röda mountainbiken, men ingenting hjälpte. Hela tiden återvände tankarna till kullen och det som hände där.

Det blev en lång dag. Folk kom och gick i huset. På eftermiddagen hände något konstigt. Det blev alldeles mörkt och ett kort ögonblick skakade marken som om en jättetung långträdare kört förbi alldeles utanför huset. Fast några sådana verkade det inte finnas i den här staden. Bara hästar, åsnor och små vagnar som inte kunde åstadkomma ett sådant skalv. I stan blev folk rädda. Anton och Ida hörde hur man ropade till varandra och undrade vad som skett. Men i deras hus förblev alla lugna. Matteus kom upp med mat till dem.

”De kanske vill ha tag i oss också” sa han och de kunde höra rädslan i hans röst. Vi måste kanske stanna här några dagar. Här är vi säkra.

Efter några timmar lättade mörkret och när solen så småningom började sjunka såg Anton en sista gång ut mot kullen. Ingenting hade förändrats där. Tre kors och tre döda människor vaktade av några upprätta figurer.

Från undervåningen hördes hur någon sjöng. En sorgsen melodi.

Med den ljudande i öronen somnade Anton och Ida.

Kapitel 17

Det hade gått en dag sen det fruktansvärda hade hänt. En dag som passerat med viskande och smygande. De flesta av männen och kvinnorna som varit med tidigare hade samlats i huset. När någon kom knackade man en särskild kod på dörren. Alla verkade rädda och nedstämda. Stämningen smittade av sig på Anton och Ida. De turades om att hålla vakt vid fönstergluggen för att se om soldaterna skulle komma. Mest för att ha något att göra eftersom de i alla fall inte såg framsidan av huset, men det kändes ändå skönt att ha något för sig.

Nu var det morgon igen och de satt vid bordet och åt. Det var tyst. Varken Anton eller Ida vågade fråga någonting och ingen av de andra sa något. Anton såg hur en av kvinnorna grät. Hon grät alldeles tyst och stilla. Ja, det var så tyst att man nästan kunde höra hennes tårar falla mot bordet.

Plötsligt slets dörren upp med ett ryck. Idas hjärta nästan

stannade, så rädd blev hon.

Men det var inte soldater med dragna svärd som kom genom dörren. Det var tre kvinnor som kom inrusande och skrattade och grät om vartannat. En av dem var Salome, hon som så modigt stannade på palatsgården.

Orden tumlade om varandra:

”Vi har sett honom!”

”Han var där, alldeles som förut!”

”Först kände vi inte igen honom!”

”Stenen, hur skulle vi få bort stenen?”

”Varför söker ni den levande bland de döda?”

”Kryddorna, vad ska vi nu göra med kryddorna?”

”Han lever!”

”När han talade kände jag igen honom!”

”Bara linnebindlarna kvar..”.

”Lugna er lite, jag begriper ingenting. Sätt er ner och tala en i taget. Vad är det nu som har hänt?” Det var Petrus som tog kommandot. De satte sig ner, fick lite vin i en bägare och sedan började en fantastisk berättelse. Det var den äldsta av kvinnorna som förde ordet. Ida trodde hon hette Maria men var inte helt säker.

”I förrgår följde vi med Josef, ni vet rådsherren från Ari-mataia, när han svepte kroppen och la den i en klippgrav han låtit hugga ut till sig själv. Sen var det sabbat igår, så vi kunde inte göra något, men tidigt nu på morgonen gjorde vi i ordning kryddorna och gick för att smörja kroppen. Men graven var tom! Lennesvepningen låg kvar men han var inte där! Vi blev alldeles förskräckta och tänkte att någon skändat graven och tagit kroppen. Men då var det plötsligt två änglar där som sa till oss:

”Varför söker ni den levande bland de döda. Han är inte här. Han har uppstått. Gå och hälsa Petrus och de andra att han möter er i Galileen.

När vi gick tillbaka hamnade Maria lite efter, hon nickade mot den tredje kvinnan som varit med, och hon fick möta Herren själv!”

”Tig kvinna! Ni har blivit alldeles förvirrade. Skräcken har förvridit era sinnen, det är bara önsketänkande!”

En av männen stod upp och var alldeles vit i ansiktet av vrede.

”Lugna dig, Tomas. Vi måste lyssna till vad de har att säga. Du vet att han skulle ha velat det.”

Matteus lugna röst fick den upprörde Tomas att sätta sig ner igen.

Anton tänkte: Han har rätt, så kan det ju inte vara. Det är klart att de tagit fel på ställe eller något sånt.

Ida tänkte: Vad bra! Då får vi träffa honom igen.

Hon tyckte inte alls det var konstigt om han levde igen. Det mesta som hände runt honom var ju lite annorlunda.

Plötsligt smällde dörren igen. Alla ryckte till men det var ingen som kom in den här gången, i stället var det Petrus som sprang ut. Anton hade suttit och sett hur hans ansikte skiftat under Marias berättelse. Från förtvivlan till glädje och sedan undran.

När Petrus hastigt reste sig och sprang iväg tog Anton bestämt Ida i handen och genast efter att dörren smällt igen var de båda barnen på väg efter Petrus. De hann precis se honom svänga runt ett hörn när de kom ut och de satte efter honom i full fart. Petrus gick så fort att de var tvungna att springa allt vad de orkade för att hinna ikapp. De saktade in alldeles bakom honom. Han vände sig om en gång, men sa inget, bara fortsatte att gå så fort han kunde.

Anton och Ida fick ömsom springa och ömsom gå för att hinna med. Snart lämnade de husen bakom sig och följde en väl upptrampad stig in i en liten skogsdunge. Där var det. Ett litet rum uthugget i klippan. Vid sidan, lutad mot klippan, stod ett stort stenblock som måste ha använts till att täcka öppningen. Petrus lutade sig in i klipprummet. Så gick han in. Anton och Ida såg på varandra och sedan följde de tveksamma efter. Det var ett litet fuktigt klipptrum med en håll längs ena sidan. På hällen låg några vita tygstycken med mörkbruna fläckar på. Petrus stod och kramade ett sådant i sina händer och över hans kinder rann det tårar.

”Kom barn. Vi måste skynda oss!”

Så tog han Anton och Ida i varsin hand och började gå tillbaka.

Kapitel 18

Petrus hade tagit kommandot direkt när de återkom. De hade hastigt packat lite mat och gett sig iväg i små grupper åt olika håll. Anton och Ida fick följa med Petrus. De gick sist av alla.

Ett stycke utanför staden möttes de alla igen. Sedan gick de, och gick, och gick, i all oändlighet, tyckte Anton. I början hade han ivrigt spanat efter en röd busshållplatsskylt men så småningom hade han gett upp. En gång tyckte han också att han hörde en helikopter men Ida hade bara fnyst.

”Klart det inte finns några helikoptrar när de inte ens har gummihjul till vagnarna.” Hur ogärna Anton än ville så måste han erkänna att det låg något i det.

De blev allt tröttare. Orkade inte riktigt hänga med de andra utan halkade efter. Men trots att avståndet ökade

var de inte bekymrade. Det fanns ju bara en stig som de följde hela tiden. Nu gick de sakta uppför en skogsklädd bergssluttning. Skogen tätnade alltmer omkring dem. Plötsligt satte sig Ida ner på en sten vid vägkanten.

”Inte ett steg till! Jag orkar inte.”

”Äsch så farligt är det väl inte, sa Anton. Men om du vill kan vi vila lite.”

Egentligen tyckte han att det var skönt att Ida hade stannat. Han hade inte heller orkat så många steg till. Han satte sig ner bredvid Ida och pustade ut. De satt så en stund.

”Undrar vart vi är på väg?” sa Anton.

”Hem, sa Ida...åtminstone hoppas jag det” lade hon lite tveksamt till.

”Det är bra att vila när man är trött.”

Anton och Ida snodde runt. Rösten kom ur skogen bakom dem. Det stod en man en bit in, en vilt främmande man. Han kom fram ur skuggan och satte sig ner på marken bredvid barnen.

”Det är bra att vila när man är trött och det är bra att äta när man är hungrig.”

Så tog han fram ett bröd ur manteln han bar över armen, delade det i tre bitar och gav en var till Anton och Ida.

”Det är ju du!”

Antons stirrade storögt på mannen. Det var ju han! Mannen med bruna ögon! Först hade han inte alls känt igen honom. Men när han bröt av brödet kändes det så välbekant på något sätt. Nu var det inget tvivel längre. Samma bruna varma ögon som sett på dem den där första gången när de precis gått vilse. Men ändå annorlunda. Någonting var helt annorlunda, men ändå visste Anton att det var han.

Ida hade också känt igen honom.

”Är du på väg efter de andra?” frågade hon. ”De är bara en liten bit längre fram.”

”Ja, jag ska gå till de andra. Så att de inte ger upp alldeles. Vi ska mötas lite längre fram men först ville jag säga något till er”.

Anton och Ida var tysta. Mannen med de bruna ögonen såg på dem länge. Så log han och sa:

”Det har känts fint att träffa er. Vi ses nog igen.”

Så reste han sig plötsligt och började han gå inåt skogen. Anton och Ida satt alldeles förstummade och såg efter honom. Alldeles innan han försvann in bland skuggorna vände han sig om och ropade till dem:

”Om någon undrar vad som hänt så är det bara att berätta! På ert eget sätt.”

Så var han borta.

De sa inget till varandra. Ida kände det som om solen sken i hennes mage. Glad.

Anton satt och funderade på hur han kunde gå så tyst genom skogen. Var han en indian egentligen?

De sa inte heller något när de reste sig upp och började gå. Ett kort stycke längre fram delade sig stigen. De valde, utan att tveka, den som vände djupare in i skogen. De gick tysta bredvid varandra. Det var precis som att gå på en magneträls med järn skor, tänkte Anton efteråt.

En bit in i skogen hördes röster. Träden glesnade och de kom fram till en glänta. I bortre änden stod ett vindskydd. I det och på liggunderlag utanför satt patrullen!

Ledaren vände sig om:

”Där är ni ju. Vi började just undra. Hittade ni någon svamp?”

Svampen! Kåsan med kantarellerna! Den hade ju blivit kvar vid stigen när de skulle gömma sig och skrämmas...

”Neej, inte en enda”, svarade Anton och Ida i korus.

Men vi hittade något annat, tänkte Ida

De skulle aldrig att tro oss, tänkte Anton.

BERÄTTELSE OM PATRULL HOMO SAPIENS

Författare: Karin Olofsdotter, pastorkarin@nybrokyrkan.se

Åldersgrupp: Spårare, Upptäckare och Äventyrare

Tidsåtgång: Berättelse 5–7 min

Tips på sång: "När Gud sade ordet" Text och musik:

Anna-Stina Thorsell Ahlm (Glädjegung) "Nära marken"

Text och musik: Jan Inge Hall (Glädjegung)

Det finns fler kapitel med Patrull Homo Sapiens! Kontakta gärna Karin för fler. Du får gärna använda dig av berättelsen i större sammanhang, men karaktärerna får man inte ändra på. Orter kan man dock gärna ändra till sina egna.

Kapitel 1–DJUREN VILL OCKSÅ BLI SCOUTER

I universum finns det en liten lysande blå planet som heter Jorden. Där, på norra halvklotet, ligger ett land som heter Sverige. I det landet finns det en stad som heter Uppsala. Och i Uppsala finns en dal som heter Hågadalén. På ena sidan av den dalen ligger en skog som kallas Nästen. Och i den skogen finns det många djur.

Fyra av dem brukade mötas uppe på ett högt berg som heter Predikstolen. Där låg de och pratade tidigt om morgonen och på kvällarna när det inte var så många människor ute i skogen. De var bästa vänner och de träffades varenda dag.

Det var Älga som var en älg. Hon var så där rar och älsklig och klok som älgar kan vara när de är som bäst. Och så var det Mickel, han var rävförstås. Mickel var mycket matintresserad, han tyckte både om att leta mat och äta mat. Men han blev aldrig tjock. – Konstigt att du inte har problem med vikten, sa Nalle avundsjuk. Nalle var en björn, en mycket bekväm björn som inte ville anstränga sig onödan. Ja, och så var det Lo-Lo, ett blygt men begåvat lodjur. Hon var dessutom ganska religiös, d v s hon hade en massa tankar om Gud och tyckte mycket om att skriva dikter och böner.

De fyra vännerna tyckte särskilt mycket om att smyga runt i skogen när scouterna från Valsätra var där. Är det någon som blivit av med en korv någon gång? Gissa vem som varit framme. Är det någon som sett älgspillning någon gång? Det är säkert Älga som har lagt dit det. – Jag tycker det är viktigt att scouter får lära sig hur det ser ut, brukar Älga säga och så lägger hon några snygga bullar mitt på stigen. Nalle och Lo-Lo är mer försiktiga. De vill inte att det ska bli känt att de håller till i trakten. Särskilt Lo-Lo är livrädd att få sin bild i Uppsala Nya Tidning. Men hon har funderat på att skicka dit några av sina dikter.

Som sagt, de fyra smyger gärna omkring och spanar på scouterna för de verkar ha det så mysigt och roligt. En kväll när de satt uppe på Predikstolen sa plötsligt Älga: – Varför är det bara människor som får bli scouter? Jag tycker att vi också ska bilda en scoutpatrull. – Ja, och grilla korv, sa Mickel. – Sov i vindskydd, sa Nalle drömande. – Be scoutbönen, sa Lo-Lo tyst för sig själv. Den är så fin...

– Bra, sa Älga. Då har vi bestämt att bilda en patrull. Men vad ska vi heta?

– Patrull Rävén, sa Mickel. – Nej, patrull Björnen, sa Nalle. Så heter en del, det vet jag. – Nej, sa Älga, det kan inte vara något av våra namn, det blir ju orättvist. Något annat djurnamn. Vargen, då? Nej, det var för ruskigt. Musen, lejonet, zebran. – Nu vet jag, skrek Mickel. Tiger Woods. Bra va? Tiger, tiger och woods, skogar. Genialt, tycker jag. Det tyckte inte de andra. – Men nu vet jag, sa Mickel. Planet Earth, det blir väl bra? Sammanfattar allt. Inte heller det var bra, tyckte de andra och de satt tysta och funderade en stund.

Nalle, som nästan somnat, rullade plötsligt över på rygg. – Homo sapiens, sa han, vad tycker ni om det då? Det lät ju väldigt snyggt, tyckte de andra, men betydde det något. Nalle var inte riktigt säker, men Lo-Lo visste besked. – Det är latin och betyder människa och jag tycker att det är en jättebra idé. Om människorna har djurnamn på sina patruller så kan väl vi ha människonamn.

– Ja, sa Älga, och så syr vi en patrullflagga med en människa på. – En tjock en, sa Mickel. – Och så måste vi ha ett patrullrop, sa Lo-Lo. Jag vet: Vi är skogens bästa gäng, tidigt uppe, sent i säng, vi vill skydda våra granar, så vi smyger och vi spanar, på allt det som vill förstöra och vår skog tillintetgöra, vi ska kämpa, vi ska vinna, ingenting ska få försvinna, vi är alla överens – HO MO SAPIENS!

De andra djuren tittade förstummade på henne. – Du är ju suverän, sa Nalle till slut. Och sen ropade de alla så högt att det ekade runt Predikstolen: Vi är skogens bästa gäng, tidigt uppe, sent i säng, vi vill skydda våra granar, så vi smyger och vi spanar, på allt det som vill förstöra och vår skog tillintetgöra, vi vill kämpa, vi ska vinna, ingenting ska få försvinna, vi är alla överens – HO MO SAPIENS!

Kapitel 2–LJUSA IDÉER

– Vad ska vi göra idag, sa Mickel när patrull Homo Sapiens träffades nästa kväll. Ska vi grilla korv?

– Jag tycker att vi ska räkna lampor, sa Älga.

– Jaha, sa Nalle och tittade bort mot Vårdsätravägen, en, två, tre...

– Nej, inte gatlyktor, sa Älga. Jag menar lampor inne hos folk. De har väldigt många lampor tända hela tiden. Alldeles för många, faktiskt. Jag tänkte vi kunde ta reda på hur många de tänder och hur många de släcker.

– Tur att julen är slut, mumlade Nalle, annars hade det varit miljoner lampor att räkna i alla julgranar och utomhusbelysningar.

–Hur ska vi göra, undrade Lo-Lo.

–Jag föreslår att vi tar några hus var, svarade Älga. Och så gömmer vi oss i närheten en dag och en natt och räknar.

–Ett helt dygn, jämrade sig Mickel. Och ingen mat! Jag kommer att dö!

–Dummer, sa Lo-Lo, det är klart att du ska matsäck med dig. Precis som scouterna. Varm choklad i termos och mackor med ost och korv.

–Ingen korv för mig, sa Nalle. Jag äter inte kött. Jag är vegetarian.

Djuren kom överens om att var och en fick bestämma själv vad den skulle ha på mackorna och när de hade gjort sig i ordning gav de sig iväg. De gömde sig bland buskar och träd och så började de räkna. Hela dagen och hela natten höll de på.

Hur gick det för dem? Bra, kan man väl säga. Men det är klart, Nalle somnade innan han hade räknat till åtta. Och Älga fastande med kronan i en utomhusbelysning och fick med den hem till skogen. Lo-Lo blev skrämmd av ett moppegång och var tvungen att prata jättelänge med Gud innan hon vågade sig fram igen. Men Mickel hade det ganska bra. Han hittade en nybakad sockerkaka som stod ute för att svalna, en chokladkaka som någon tappat, tre gamla äpplen i ett träd och en halv korv med bröd bakom en korvkiosk.

Jaha, sa Älga när de träffades igen. Nu får ni berätta hur många lampor ni sett.

–Massor, sa Mickel. Massor. Människorna måste ha väldigt dåliga ögon för de tänder lampor hela tiden. Precis hela tiden. Och de släcker dem inte. Inte förrän de går och lägger sig.

–Somliga släcker inte ens då, sa Lo-Lo. I mina hus lyste ytterlamporna hela natten och de i hallen och på toan.

–Så var det hos mig också, suckade Älga. I ett hus bodde det bara en tant och hon hade spislampan på, och lampan över diskbänken. Och en lampa i köksfönstret och en över bordet och två i hallen och två i fönstret i vardagsrummet och en vid soffan och en på Tv:n och en vid fätöljen och en i bokhyllan och en vid sängen i sovrummet och en på skrivbordet och en i fönstret och så en utomhuslampa och fyra lampor i trädgården. Hur många blir det? Och det var bara en enda liten tant! Vad säger ni om det?

–Jag tycker att människor borde ha pannlampor på sig, sa Mickel. Då har de ljuset med sig dit de går. Eller så kunde de lära sig att se i mörkret.

–Det kan dom inte, sa Lo-Lo, de är människor.

–Jaha, sa Mickel, men varför räknade vi lampor?

–För att det är ett sådant slöseri med energi, sa Älga. Det förbrukar jordens resurser. Strömmen kommer från vattenkraft och kolkraft och gas i jordens inre. Men det tar slut snart om människorna ska hålla på och slösa så här.

–Vad kan man göra åt det, undrade Mickel upprört. Ska jag springa iväg och dra ur alla kontakter? Jag är väldigt snabb!

–Man kunde föreslå att människorna skulle sova lite mer, föreslog Nalle med en stor gäspning.

–Knasbollar, sa Lo-Lo. Jag vet något bättre. Det finns lågenergilampor. De håller jättelänge. Jättelänge.

–Och det finns solenergi och vindkraft, sa Älga. Då gör man ström av vinden och solen och det tar ju aldrig slut.

Patrull Homo Sapiens bestämde sig för att upplysa människorna om hur det var och vad man kunde göra. De skrev brev och lade i alla brevlådor i Valsätra. Släck onödiga lampor, stod det snyggt och prydligt på dem som Älga skrev. Använd lågenergilampor. Släck ljuset, stod det på Mickels. Och ställ gärna ut mera korv i trädgården. Släck lopporna, stod det på Nalles lappar. Han är inte så bra på stavning. Släck onödiga lampor, stod det också på Lo-Los. Men under det hade hon skrivit: Var inte rädd för mörkret. Gud är ljus och inget mörker finns i honom.

Kapitel 3–POLARFARA

De andra tre i patrull Homo Sapiens såg Nalle på lågt håll där han kom lufsande och springande genom Hågadalen. Vad har hänt, sa de, när han kom flåsande upp på Predikstolen. Brinner det? Är det skogsbrand?

–Nej, nej, sa Nalle och viftade med något i handen. Jag har fått ett vykort från kusin Issy på Nordpolen!

–Å, har du fått ett vykort, sa Älga. Så trevligt för dig!

–Inte trevligt, pustade Nalle. Katastrof. Titta! Och så pekade han på kortet och där kunde man se kusin Issy stå på ett litet isflak och se alldeles förtvivlad ut. HJÄLP stod det med stora bokstäver på baksidan. Isarna smälter, jag vet inte var jag ska ta vägen!!

–Stackars Issy, sa Älga, vad i all världen ska vi göra?

Mickel låg på rygg och tittade upp på himlen. Högt där uppe kunde man se ett flygplan.

–Jag vet, ropade han och for upp. Vi flyger dit och hjälper honom. Vi kan vara där på ett par timmar!

–Du är inte klok, sa Lo-Lo med ovanlig skärpa. Det är ju flygplanen som är en del av hans problem! De släpper ut otroligt mycket avgaser.

–Ja men det är ju högt uppe i luften, sa Mickel. Det känner väl inte han.

–Nä, höll Nalle med. Issy och de andra kusinerna har inte så bra luktsinne.

–Det är inte lukten, förklarade Lo-Lo. Det är avgaserna som gör så att det viktiga ozonlagret tunnas ut och då kommer det mer sol ner hit och det blir varmare och isarna börjar smälta och snart finns det inga stora isar kvar för kusin Issy att bo på.

–Det är ju tragiskt, sa Älga sorgset. Det måste finnas något vi kan göra.

–Jag vet, sa Mickel ivrigt. Vi kan cykla dit i stället. Cyklar släpper inte ut några avgaser så vitt jag vet.

–Cykla, sa Nalle och suckade tungt. Jag vet inte, det är ju väldigt långt.

–Nu är ni väl mer än vanligt knäppa, sa Lo-Lo. Det går inte att cykla till Nordpolen. Det ligger ett hav emellan. Och förresten, vad är det som säger att vi måste åka dit. Varför måste folk åka iväg så långt hela tiden? Alla ska ju ut och flyga jämt. Och det blir bara mer och mer. Och fler och fler. Och längre och längre bort. Varför kan folk inte semestra lite närmare? Det finns jättemycket vackert att upptäcka på nära håll. Hågadalen till exempel.

Det höll alla djuren med om. Hågadalen var nog det vackraste de visste. – Om våren, suckade Lo-Lo. –Nej, hösten, sa Mickel. Vintern, sa Nalle belåtet. – Äsch, sa det andra, den ser du ju inte mycket av. Du sover ju mesta tiden. – Sommaren tycker jag, sa Älga. Men hörrni, vad ska vi göra? Alla djuren funderade så det knakade. –Jag har ett nytt rop, sa Lo-Lo lite tveksamt, hör här: Vi är skogens bästa gäng, tidigt uppe, sent i säng, vi vill rädda våra isar, vi ska kämpa när det krisar...

–Jättefint Lo-Lo, sa Nalle, men tyvärr tror jag inte att det hjälper att vi sitter här på Predikstolen och skriker parullrop. Det hörs ändå inte till kusin Issy.

– Nej, och det är inte hans fel, heller, sa Älga, det är människorna som förstör för honom.

–Aha, sa Mickel och for upp, Vi måste få människorna att ändra sig! Dom måste sluta flyga. Dom måste börja cykla till Nordpolen och andra ställen!

–Ja, höll Lo-Lo med, eller åtminstone inte flyga så mycket. Åka tåg är mycket bättre. Och cykla är jättebra,

–Jag vet, sa Mickel. Vi sticker till Arlanda och spikar ihop dörrarna på flygplanen.

–Jag har läst något bra i Gudboken, sa Lo-Lo, Allt vad ni vill att människorna ska göra mot er, det ska ni också göra mot dem.

–Och, sa de andra, och såg oförstående ut.

–Jo, sa Lo-Lo, om människorna var isbjörnar och snart inte hade någonstans att bo, då skulle väl de vilja att människorna genast slutade flyga så mycket och åka så mycket bil, och i stället började ta tåget och cykla. "Allt vad ni vill att andra ska göra mot er, det ska ni göra mot dem".

Det här tyckte alla djuren lät både klokt och bra och de jobbade med något hemligt hela natten och nästa morgon satt det affischer överallt i Uppsala med en bild på kusin Issy på isflaket och det stod med stora bokstäver TA TÅG OCH CYKEL I STÄLLET FÖR FLYG OCH BIL! Allt vad ni vill att andra ska göra mot er det ska ni göra mot dem. Så står det i eran Gudbok.

Kapitel 4–MAGSTARKT

–Jag äter inte korv längre, sa Mickel en dag och slängde sig ner i mossan uppe på Predikstolen.

–Vadå! Äter du inte korv? Är du sjuk? Ska vi ta dig till Djursjukhuset?

De andra djuren blev väldigt oroliga. De kunde inte tro sina öron. Något sådant hade de aldrig hört förut. Mickel åt inte korv! De kunde bara tänka sig att han hade fått någon förfärlig sjukdom.

–Stora korvsjukan, suckade Nalle. Jag tror att min farfarsfar hade den.

–Klart han hade, sa Älga. Han åt ju upp alla korvsmörgåsarna för gamle kungens jaktsällskap. Det var 542 styck-en.

–Så mycket korv äter inte ens Mickel, sa Lo-Lo bekymrat. Det här måste vara något annat.

–Jag är inte sjuk, sa Mickel och slickade sig om nosen. Jag har hittat något bättre än korv.

–Va? Något bättre än korv? De andra djuren blev mycket häpna.

–Ja, sa Mickel. Det kallas hamburgare och det ni, det är smaskens.

Lo-Lo rynkade pannan. –Är du säker på att det var bra hamburgare, Mickel, frågade hon.

–Absolut, svarade Mickel och klappade sig på magen. Prima vara. Någon måste ha slängt den idag för den var inte det minsta möjlig.

–Det var inte så jag menade, sa Lo-Lo. Jag menade om det var bra kött.

–Prima kött, sa Mickel, och började dregla lite vid tanken på alla hamburgare.

– Jag menar om det var kött som var producerat här i Sverige eller borta i Sydamerika till exempel, envisades Lo-Lo.

–Skulle det spela någon roll, undrade Mickel. Som sagt, prima kött. Jag ska nog ta mig en tur ner på stan igen.

–Mickel, sa Lo-Lo strängt. En del hamburgare är gjorda av kossor som betar på ängar som finns där för att man har huggit ner regnskogen först!

Djuren blev alldeles tysta. Dom visste att skogen var livsviktig för alla varelser och de visste också att regnskogen viktigast av allt. Jordens lungor, kallades den. Utan regnskogen kunde det gå riktigt illa för jorden.

–Är det sant, Lo-Lo, viskade Mickel. Hugger de verkligen ner regnskogen för att göra hamburgare?

–Men, men, det är ju inte bra, brummade Nalle. Vi borde göra något.

–Ja, sa Älga. Vi vill väl kämpa för alla skogar. Inte bara vår egen.

–Hör här, sa Nalle och satte sig upp: Vi är skogens bästa gäng, tidigt uppe, sent i säng, vi vill rädda alla skogar, så vi stretar och vi knogar, vi vill kämpa, vi ska vinna, regnskogen får ej försvinna, vi är alla överens, H0 MO SAPIENS!

–Oj, sa de andra häpet. Men Nalle, då. Kan du också göra patrullrop. Vad duktig du är!

Nalle grymtade belåtet och vände sig om på andra sidan. Snart hördes långa snarkningar från honom.

–Vad kan man göra, Älga, undrade Mickel. Alltså, patrullrop är väl bra, men de slutar väl inte hugga ner regnskogen bara för att vi sitter här och gaster?

–Nej tyvärr, svarade Älga sorgset. Jag tror nog att det bästa vore om alla slutade äta kött och blev vegetarianer i stället. Då behövde man inte hugga ner några träd för att få mer betesmark.

–Vad är en vegetarian, undrade Mickel.

–Det är sådana som Nalle och jag, svarade Älga. Vi äter inte kött, bara gräs och kvistar.

–Och blåbär, hördes det sömnigt bortifrån Nalle. Mums.

Mickel och Lo-Lo tittade bekymrat på varandra. Vegetarianer skulle de aldrig kunna bli, det kände på sig.

–Men vad ska vi göra då, undrade Mickel. Vi vill också rädda regnskogen!

–Jag tror jag vet, sa Lo-Lo. Jag har läst om något. Man ska äta närproducerat. Mat som är gjord i närheten. Sådant som man inte behöver frakta från andra sidan jordklotet. Det är mycket bättre för miljön.

–Precis vad jag alltid har sagt, mumlade Nalle och gäspade. Hågadalens blåbär. Mer närproducerat kan det inte bli.

–Dummer, sa Mickel, människor och rävar kan inte överleva på blåbär.

–Nej, det kan ni nog inte, sa Älga. Människorna kanske, men hur du ska klara dig utan korv, det kan jag inte förstå. Ni får helt enkelt se till att äta så bra ni kan.

–Finns det någon mat som görs i närheten, undrade Lo-Lo.

–Ja, vilka korvar ska man välja, frågade Mickel. Inget av djuren kunde svara på frågan.

–Vi får fråga scouterna, sa Älga till slut, de borde veta.

Och så kom det sig att när scouterna kom till Ladan nästa gång så hängde det en lapp på dörren. Kära scouterna, stod det på den. Kan ni berätta för oss vilken mat som är bra och närproducerad? Särskilt korvar, hade någon lagt till med rött. Lämna era svar under en sten uppe på Predikstolen. Tack på förhand, patrull Homo Sapiens. Längst ner hade någon klottrat: vi vill rekmd, rkom, rekåmendera Hågadalens blåbär, srsklt dåm bakom storra stenen upe på lilla berjet bakåm stora eken där ånn sväng

Kapitel 5–BÖN ELLER BÖNOR

–Scouterna har inte bara ett patrullrop, sa Lo-Lo en eftermiddag när patrull Homo Sapiens var samlade uppe på Predikstolen. De har en bön också.

–Vadå, ropade Mickel upprört. Bara en böna! Bara en enda böna per scout! Är det sant? Har de slutat grilla korv? Har de blivit vegetarianer? Å nej!!

–Äsch, sa Lo-Lo. Inte en böna, en bön. Det är inget man äter.

–Nehej, sa Mickel och tappade genast intresset.

–Vad är det då, Lo-Lo, frågade Nalle och öppnade ena ögat.

–Det är Gudprat, svarade Lo-Lo.

–Pratar Gud med scouterna, sa Mickel och for upp. Vad häftigt! Det skulle jag vilja höra.

–Det vet jag inte om Gud gör, svarade Lo-Lo, det har jag inte hört. Bön är när scouterna pratar med Gud.

–Säger de något vettigt, frågade Älga, Eller är det typ patrullrop.

–Patrullrop är vettiga, sa Mickel upprört. Och vårt är bäst. Och så satte han igång att ropa för full hals: Vi är skogens bästa gäng, tidigt uppe, sent i säng, vi vill skydda våra granar, så vi smyger och vi spanar, på allt det som vill förstöra och vår skog tillintetgöra, vi vill kämpa, vi ska vinna, ingenting ska få försvinna, vi är alla överens – HO MO SAPIENS! Kom igen patrullen, Vi är världens bästa...

–Det räcker Mickel, sa Älga. Jag vill veta mer om scouternas Gudprat. Förklara, Lo-Lo.

–Nja, det är inte så lätt, sa Lo-Lo. Ni kan väl följa med och lyssna själva.

Det tyckte alla i patrull Homo Sapiens var en strålande idé. Bland det bästa de visste var att smyga på scouterna när de höll till nere i Hågadalens. De tog sin patrullflagga med sig och gick iväg. Över dalen gick de och upp på andra sidan. Där hade scouterna gjort upp eld i en skogs-dunge och satt och grillade korv.

–Toppen, sa Mickel. Det här är världens bästa scout. Det här är bättre än bönor.

Djuren smög fram och gömde sig i buskarna. Än så länge verkade det inte som något Gudprat. Älga fick lite ont i benen av att sitta hopkrupen så länge, så hon gick ut på ången och sträckte på benen ett tag.

–Titta en älg, skrek scouterna. Hjälp!!!

–Tyst, sa ledarna, skräm den inte. Var glada att ni får se ett sådant praktexemplar på nära håll.

–Hörde ni, sa Älga, när hon kom tillbaka till de andra. Jag är ett praktexemplar.

Just då tappade en av scouterna sin korv och det blev för mycket för Mickel. Snabb som en blixtn var han framme och snappade åt sig den innan de flesta hunnit blinka.

–En räv, ropade scouterna.

– Ja, minsann, sa ledarna. En livs levande räv.

–Och han tog min korv, sa en pojke, dumma räv!

Nalle hade somnat. De andra puffade på honom och sa åt honom att röra på sig ett slag annars skulle han avslöja dem med sina snarkningar.

–Jag snarkar väl aldrig, sa Nalle förnärmat och lommade iväg.

En av scouterna råkade få syn på honom.

–En björn, tjöt han. Jag såg en björn!

–Nej du, sa en av ledarna och småskrattade. Det enda Björn som finns här är jag, haha. Nu är det dags att be scoutbönen.

–Hörde ni, sa Lo-Lo. Nu är det dags. Hon kröp riktigt nära för att höra så bra som möjligt. Kanske lite för nära...

–Hjälp sa en av scoutflickorna. Jag såg ett lodjur!

–Nej du, sa scoutledarna. Det finns inga lodjur i Hågadalen.

–Tror du, ja, sa djuren och fnissade tyst för sig själva.

Elden hade falnat. Nu var det bara glöd kvar som lyste så vackert i mörkret. Scouterna knäppte händerna och började be: Käre far i himlen, tack att jag finns till. Hjälp mig leva riktigt, göra det du vill. Lär oss här på jorden tycka om varann, låt oss få en framtid skyddad av din hand. Amen

Patrull Homo Sapiens smög sig tysta iväg. Ingen sa något förrän de satt uppe på Predikstolen igen.

–Jag tycker att vi också ska ha en bön, sa Älga. Det kan väl inte vara något bara för människor.

–Nej, det tror jag inte, svarade Lo-Lo. Vi kan göra en djurbön.

–Sätt igång, sa de andra och tittade förväntansfullt på henne. Lo-Lo satt tyst och tänkte ett tag, sen sa hon

–Vad tycker ni om den här: Käre djurens Konung, tack att jag finns till, hjälp mig leva riktigt, göra det du vill. Lär oss här i skogen tycka om varann. Låt oss få en framtid skyddad av din hand. Amen

–Skulle det inte vara tass, undrade Mickel. Är du säker på att Gud har händer.

–Ä, håll klaffen, sa Nalle, låt oss få sova lite.

–Ja, sa Lo-Lo. Vi tar det där med Gud och tassar och händer en annan gång.

–Bra, sa Älga. Då ber vi vår bön en gång tillsammans innan vi somnar. Från Nalles håll hördes djupa snarkningar. Men de andra djuren bad i kvällen: Käre djurens Konung, tack att jag finns till, hjälp mig leva riktigt, göra det du vill. Lär oss här i skogen tycka om varann. Låt oss få en framtid skyddad av din hand. Amen

Kapitel 6–HAR GUD TASSAR ELLER HÄNDER?

De andra djuren stirrade förvånat när de en dag fick se Älga komma springande genom Hågadalen med massor av fladdrande tygstycken runt halsen.

–Har du fastnat i ett klädsträck, undrade Mickel.

–Har du ont i halsen, undrade Nalle. Ska vi åka till Ulltuna med dig också?

–Vi var aldrig till Ulltuna med Mickel, svarade Älga. Jag är inte sjuk. Det här är våra scouthalsdukar. Har ni inte lagt märke till att scouterna har särskilda hals-dukar på sig?

–Jo, sa Lo-Lo. Deras är vita med en röd stormlykta på har jag sett.

–Ja, sa Älga. Och nu har jag gjort gröna åt oss, gröna som skogen. Och så har jag broderat en liten tallkotte nere i hörnet.

–Varför en tallkotte, klagade Mickel, jag tycker att det borde vara en korv.

–Knäppis, sa Älga. Scouthalsduken ska visa på var man kommer ifrån. Det är bra när man åker på läger t ex. Och vi kommer från skogen.

Patrull Homo Sapiens provade genast sina halsdukar.

– Nu är vi riktiga scouter väl, sa Nalle, nu när vi har halsduk också.

–Jajamän, svarade Mickel. Och så har vi patrullflagga och vårt patrullrop. Och så satte han igång att gasta: Vi är skogens bästa gäng, tidigt uppe, sent i säng, vi vill skydda våra granar, så vi smyger och vi spanar, på allt det som vill förstöra och vår skog tillintetgöra, vi vill kämpa, vi ska vinna, ingenting ska få försvinna, vi är alla överens – HO MO SAPIENS!

–Och så har vi vår scoutbön, sa Lo-Lo, och så bad hon lite tyst för sig själv: Käre djurens Konung, tack att jag finns till, hjälp mig leva riktigt, göra det du vill. Lär oss här i skogen tycka om varann. Låt oss få en framtid skyddad av din hand. Amen

– Hur var det nu med det där, undrade Nalle sömnigt. Har Gud tassat eller händer?

–Eller klövar, sköt Älga in.

Ja, hur är det Lo-Lo, sa Mickel. Du om någon borde veta.

–Hmm, sa Lo-Lo. Jag vet inte säkert. Det står i Gudboken att ingen någonsin sett Gud. Så man vet inte hur Gud ser ut. Man kan bara veta en massa saker om hur Gud är.

–Som vad då, undrade Nalle.

–Tja, det står till exempel att Gud är kärlek, svarade Lo-Lo.

–Det tycker jag är bra, sa Älga. Ska det vara en Gud så ska det vara en kärleks-gud. Det är jag med på.

–Och så står det att Gud är god, fortsatte Lo-Lo.

–God, ropade Mickel, god! Smakar Gud korv? Det här börjar likna något.

–Nej, Knäppmickel, sa Lo-Lo. God betyder att Gud gör det rätta och är bra och hjälper och så där. Gud står på de små och svagas sida, har jag läst i Gudboken.

–Det låter som en väldigt bra Gud, sa Nalle, men hur ser Gud ut? Har Gud tassar?

–Ingen vet, svarade Lo-Lo. Men när Gud ville visa sig för människorna så kom Gud till jorden som en människa. Han hette Jesus och bodde i Israel för ungefär två tusen år sedan. Han förklarade för människorna hurdan Gud är och gjorde en massa gudsaker, botade sjuka och så där.

En människa. Djuren suckade besviket.

–Men, fortsatte Lo-Lo, om Gud ville visa sig för djuren så tror jag att Gud hade kommit som ett djur och pratat med oss på djurspråk.

–Aha! sa Älga. Gud skulle förstås komma som en älg. Skogens konung, ni vet.

–Aldrig, sa Nalle förtrytsamt. Jag tror mer på en björn. Med en stor, varm famn att krypa in i, det låter mer som Gud. Eller hur, Lo-Lo?

Djuren diskuterade en lång stund om vilket djur som skulle vara mest troligt för Gud att visa sig i. Lejon, kanske, djurens konung. Eller delfin, de är ju så intelligenta. Eller varför inte en giraff, de är väldigt långa och ser över alla andra.

Till slut sa Lo-Lo:

–Jag tror att Gud visar sig på olika sätt för olika arter på jorden. Som en människa för människor, som en älg för älgar, som en räv för rävar, som en björn för björnar, som ett lodjur för lodjur och så vidare... Så Gud har väl tassar eller klövar eller händer beroende på vem Gud vill visa sig för. Gud är liksom större än allt vi kan föreställa oss. Man kan inte sätta etikett på Gud och säga att precis så här är Gud. Det viktigaste är att tro att Gud är där och bryr sig om oss.

–Gör Gud det då, undrade Nalle. Bryr Gud sig om oss också, inte bara om människorna?

–Klart Gud gör, svarade Lo-Lo bestämt. Gud tycker om hela världen, både djur och växter och människor. Det står i Gudboken att när Gud hade skapat världen och tittade på den, så var Gud väldigt belåten och sa att det här var mycket gott.

–Korvgott? sa Mickel och flinade.

–Nej, token, sa Lo-Lo. Gudgott!